
danske
RNE
118. Årgang

Det inspirerende budskab

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER

Det er en kærlighedsgerning, uden spekulation om økonomisk gevinst, men med et uselvisk ønske af disse selvopofrende unge missionærer og deres forældre, der yder så meget, for at tjene Gud og deres næste.

Stridigheder i verden i dag, truslen om en atomkrig ville forsvinde i morgen, og der ville herske fred på jorden, hvis mennesker i verden ville tage imod dette budskab. Striden i verden, der truer hver enkelts liv og handlefrihed, er en fortsættelse af striden i himlen, hvor Satan forsøgte at berøve os vor handlefrihed, Guds største gave til menneskeheden. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsiden

„Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde (Johannes 10:16.) Denne måneds forside er en del af John Scott's maleri: ‚Den opstandne Kristus i Amerika,' der viser Kristus i færd med at undervise ‚sine andre får', nephitterne og lamanitterne i Amerika" O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 12 · December 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

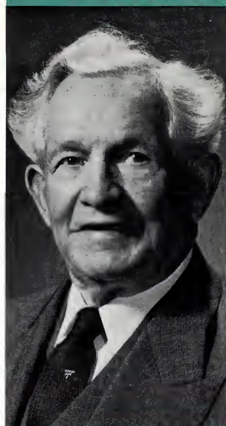
Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

For hvert hjem

Julen, hvad enten den kommer i vinterens kulde under nordlige himmelstrøg, eller i den milde sommer under sydlige himmelstrøg, så er det årets lykkeligste tidspunkt.

Foråret med dets spirende knopper, brogede farver og myldrende liv, inspirerer til nye håb og giver løfte om lykkelige dage; sommeren smykker året med strålende skønhed og bringer de særlige glæder, der hører denne årstid til, efteråret med sine frugter, modne afgrøder og smukke maleriske bakker, fylder hjertet med taknemmelighed over naturens gavmildhed. Dog bringer de korte dage en følelse af melankoli med sig, og den klare luft er som et varsel om vinterens komme, „der bringer stilhed over de høstede marker og kulde over bjergenes kløfter."

Hver årstid har sine særlige fornøjelser, glæder og herligheder, der i større eller mindre grad bliver hilst velkommen af det enkelte menneske. Der er fødselsdage og helligdage på hver årstid, hver dag med sin egen glade, særlige form at fejre og højtideligholde den på, men ved juletid er der verdensomspændende højtideligholdelse og almindelig glæde.

Fortællingen om den første jul — den mest vidunderlige fortælling, der nogensinde er fortalt: Vor Frelsers fødsel — er smukt fortalt i Bibelen i Lukas Evangeliet:

„I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men engelen sagde til dem: ‚Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!' Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde: ‚Ære være Gud i det højeste; og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!"

Hvor er det herligt at have en særlig dag at mindes, da Guds Søn blev født i Betlehem ifølge guddommelige forudsigelser. Disse forudsigelser blev opfyldt i forbindelse med en for-

ordning fra Rom, ifølge hvilken Joseph og Marie måtte drage til Betlehem for at betale deres skatter.

Da de var kommet dertil, efter at være rejst fra Nazareth, var der ikke plads til dem i herberget, så de måtte ty til det sted, hvor karavanerne holdt til — ikke i en stald, som vi forestiller os, men i en hule i kalkstensklipperne, hvor dyrene opholdt sig, og der, i disse meget beskedne omgivelser, blev menneskenes Frelser, Guds Søn født.

Jesus, født i krybben, arvede al sin magt fra sin Fader, Gud vor Skaber. Han tjente kun tre år blandt mennesker, og dog er der ikke et menneske, der kan sige, at Han ikke var det største menneske, der nogensinde har levet på jorden; den mest fuldkomne mand, der nogensinde har vandret blandt mennesker. Han udrettede ikke noget af det, som sædvanligvis gør, at mennesker ude i verden bliver betragtet som store. Han var ikke forsker eller opfinder. Han var ikke nogen retslærd, og dog satte Han retslærde til vægs. Han var ikke forfatter. Vi har intet skrevet fra Hans hånd, undtagen da Han skrev med sin finger i sandet; og ingen ved, hvad Han skrev for at hjælpe en stakkels kvinde mod de stolte og hovmodige farisærers anklage.

På ingen af de områder, hvor mænd og kvinder vinder deres laurbær, kunne vi sige, at Jesus var stor, men hvad angår karakter, var Han suveræn.

Ansvaret for at stifte fred i verden påhviler ikke blot folkenes leder. Det påhviler den enkelte, hvert hjem, hver by og landsby.

Ved juletid,
når sneen hvid
sig lægger på markens tuer,
når julens træ
fra skovens læ bli'r hentet
til julens stuer,
da fyldes vort hjerte
med barnlig fryd,
og landet over fra nord
til syd
vi høre et ønske
vi høre et ønske om
glædelig jul!

Sandheden i Kristus må anerkendes af dig og af mig, og sandheden i Hans filosofi må antages af os begge, hvis vi håber på at vokse i åndelig styrke.

På vejen, der fører til åndelig fremgang, er der særlige nødvendige og bestemte trin, hvis vi blot vil forstå dem.

1. Frihedsbevidsthed. Det er det princip, der begyndte, da Kristus modtog sin udvælgelse til sin jordiske mission. Gud ønsker, at mennesket skal blive Ham lig, men for at blive det, må Han først gøre dem frie.

2. Selvbeherskelse. Vi kan ikke gøre fremskridt, uden at vi overvinder og besejrer fristelser, som Jesus gjorde.

3. Forståelse af pligter. Her var Kristus igen et eksempel, idet Han ofrede sin egen behagelige tilværelse og sine egne fornødenheder for at tjene andre.

4. At underkaste sig Guds vilje. Menneskets største åndelige målsætning er at tale og virke for sine medmenneskers tarv og til Guds ære, og gøre det til en af livets store opgaver.

I dag er nationernes skæbne afhængig af det livsvigtige spørgsmål: „Hvad mener I om Kristus?" Nu er tiden inde, som aldrig nogensinde før, for de såkaldte civiliserede nationer, der kæmper for fredens sag, at besvare det spørgsmål og besvare det sandfærdigt.

Uden Kristus, den opstandne Herre, kan verden ikke overleve. Den sande julens ånd er Kristi ånd.

Vi, Kristi brødre og søstre, medlemmer af Hans Kirke, anerkender Ham som den største mand, der nogensinde har levet, men altid — og langt mere — som menneskehedens Frelser. Døden kom til os ved Adam, der selv valgte, at han ville underkaste sig dødeligheden. Det var et skridt fremad mod fuldkommenhed. Han brugte sin handlefrihed, der er en Guds gave, og valgte dødeligheden; men han vidste, at Jesus Kristus ville komme og tilvejebringe en plan, hvorved Han og alle Hans efterkommere kunne komme tilbage i Guds nærværelse. Denne plan er Jesu Kristi Evangelium. Jeg bærer vidnesbyrd om og bevidner for jer, at Han lever, at Peter, da han sagde, at Han var medlem af Guddommen, talte sandhed, og at mænd og kvinder i dag kan erfare det samme om Guddommen. Det er en realitet.

Må Gud hjælpe os gennem disse helligdage, at vi må bestemme os for at bruge vor indflydelse, så verden i større grad vil modtage Jesus Kristus som vor Frelser. Det beder jeg ydmygt om i Hans navn, og ønsker alle glædelig jul og et lykkeligt fremgangsrigt nytår. Må det blive det allerbedste i Kirkens historie.

Skal du holde JUL?

AF ÆLDSTE HAROLD B. LEE
af De Tolv Apostles Råd

Årene har været gode og frugtbare siden jeg blev kaldet som præsident for den gamle pionerstav for snart 40 år siden. Det var en stor stav, målt med nutidens målestok; en stav på næsten 7.500 medlemmer, som var fordelt i 11 warder. Det var i den sydvestlige del af Salt Lake City; menneskene her kunne mærke den økonomiske depression, og tiderne var hårde.

En jul (jeg tror, at det var den første, efter at jeg var blevet præsident for staven), åbnede vore små døtre hurtigt deres gaver, og derefter løb de over til deres venner for at vise dem deres dukker og de andre gaver, som de havde fået. De kom hurtigt hjem igen, begge opløst i tårer.

„Hvad i alverden er der i vejen?" spurgte vi.

Snøftende sagde de: „Vore kammerater har ingen jul haft. Julemanden har ikke besøgt dem!"

Alt for sent huskede vi, at der på den anden side af gaden boede en familie, hvor faderen ikke var medlem af Kirken, selvom børnene var; og moderen var inaktiv. Faderen var arbejdsløs, og det havde vi glemt. Vor jul var ødelagt.

Vi sendte bud efter børnene og prøvede at dele det, vi havde, i et forsøg på at bøde lidt på vor mangel af opmærksomhed, men det var for sent. Julemaden smagte mig ikke særlig godt. Jeg var ulykkelig, da jeg var klar over, at velfærdet for stavens medlemmer hvilede på mine skuldre.

Vi lavede en undersøgelse, og var overrasket over at mere end 4.800 af vore medlemmer var helt eller delvis afhængige af vor hjælp — familieoverhovedet havde ikke konstant arbejde. Der var ingen hjælp at hente fra regeringen i de dage. Vi måtte klare os selv. Kirkens finanser var aftagende. Det var blevet fortalt os, at vi ikke kunne forvente megen hjælp fra Kirkens fond. Det var under samme forhold, vi gik endnu en jul i møde.

Vi vidste, at vi havde mere end 1000 børn under ti år, for hvem der ikke ville blive nogen jul, hvis de ikke fik hjælp.

Vi begyndte at forberede os. Vi fandt nogle værelser ovenpå en gammel forretning i Pierpoint Street. Vi samlede legetøj sammen, noget af det var itu, og i en måned eller to før jul kom både mødre og fædre der. Nogle kom tidligt, andre gik sent for at de hver især kunne lave noget til deres børn.

Dette var virkelig julens ånd — man kunne blot gå ind i dette værksted for at se eller føle det. Vort mål var, at ingen af børnene skulle blive snydt for julen.

Der ville blive middag i alle de 4.800 menneskers hjem, som uden hjælp ikke ville have fået denne middag. Nødder, slik, appelsiner, flæskesteg og alt, hvad dertil hører, ville blive deres julemiddag.

På det tidspunkt var jeg embedsmand i byen. Juleaftensdag samme år havde vi en forfærdelig snestorm, og jeg havde været ude hele natten med snekasterne, for at få gaderne gjort rene, vel vidende at jeg ville blive bebrejdet, hvis en af mine mænd ville komme til skade under arbejdet. Bagefter var jeg gået hjem for at skifte tøj, for derefter at tage på kontoret.

Da jeg kørte tilbage til byen, så jeg en lille dreng stå ved vejkanten og prøve på at komme op at køre med en bil. Han stod der, i den bitre kulde, uden frakke, uden vanter og på fødderne tynde sko. Jeg stoppede op, og han satte sig ind på forsædet ved siden af mig.

„Nå, min dreng," sagde jeg, „nu skal du snart holde jul, ikke?"

„Næh, vi skal slet ikke have nogen jul i vores hjem. Far døde for tre måneder siden og efterlod mor og mig og en lillebror og lillesøster."

Tre børn, allesammen under ti år!

„Hvor skal du nu hen?"

„Jeg skal hen og se en film, hvor man kommer gratis ind."

Jeg lukkede op for varmen i min bil og sagde: „Giv mig dit navn og adresse."

Den videre samtale fortalte, at de ikke var medlemmer af Kirken.

(Forts. på side 387)

Denne særlige aften

JANIS F. HUTCHINSON*

**Søster Hutchinson, Wendover, Utah, der underviser i sit ward i undersøgerklassen og er sekretær for skolerne i Wendover, skrev denne interessante artikel på grund af de resultater, hun fik fra hjemmeaftensprogrammet, og oplevelser, hun har haft siden sin mands død i 1961.*

Jeg var lige ved at give denne artikel overskriften: „Velsignelsen ved at være enke," men det ville nok se mærkeligt ud. Men den viden, som jeg har opnået ved at være enke, er en af de største velsignelser, jeg har modtaget.

Bobby var ni måneder og Patty fire år gammel, da deres far døde, så slaget var ikke så hårdt for dem. Men Gordon, som var seks år gammel, var i en meget sårbar alder. Han var ikke i stand til at græde, så hans følelser kom som anfald af arrigskab, surmulen og uomgængelighed, dårligt skolearbejde og i alle slags følelsesmæssige udbrud. Jeg vidste, at han gennemgik hårde prøvelser, men jeg vidste blot ikke, hvorledes jeg skulle behandle ham.

Gordon havde svært ved at fremsige sin bøn, når vi kom til sengetid; han ville prøve, for derefter at græde og blive vred, (på mig, troede jeg). Så ville jeg blive træt, vred og skuffet over den måde, hvorpå han var overfor mig; og så ville jeg gå fra ham, medens han stadig græd. Hvis jeg prøvede at lægge mine arme om ham eller give ham et kys, udviklede det sig som regel til en fysisk kamp.

Han ville sige til sin søster, at han hadede hende og ønskede, at hun var død. Dette skabte yderligere et problem, for Patty følte, at han var ligeglad med hende. Det gjorde mig bange, når han sagde, at han ønskede, at han var død. Når jeg blev nødt til at skænde på ham på grund af noget, han havde gjort, ville han bare skrige: „Hvorfor slår du mig ikke bare ihjel!" Han var så yderliggående! Nogle gange kom han med fuld fortsæt i vanskeligheder i skolen eller med mig, så han kunne blive straffet og på denne måde få opmærksomheden henledt på sig. Jeg var rasende, og jeg var såret. Psykologisk kunne jeg ikke forklare situationen, og jeg kunne heller ikke løse problemet før senere.

Men gennem alt dette blev jeg klar over moderskabets ansvar. Dette lyder muligvis underligt, for jeg ved, at de fleste mødre er klar over dette, og det troede jeg også, at jeg var. Men eftersom min verden begyndte at dreje sig om mine børn, blev jeg mere end nogensinde før klar over vigtigheden af at tilbringe planlagt tid med dem, vise større interesse for deres problemer, lytte, undervise og lære hvorledes man bedre kommer i forbindelse med dem.

Jeg har altid været aktiv i Kirken. Vort ward var ganske lille, og der var brug for hvert eneste medlem. Da min mand døde, havde jeg seks forskellige stillinger. Med det ekstra arbejde jeg fik hjemme, som for eksempel loftet, der skulle ordnes, eller vandrør, som skulle efterses, begyndte det at tage lidt hårdt på mig. Det så ud til, at hver gang mine børn trængte til mig, hvadenten det var Patty, som gerne ville have, at jeg legede lidt med hende, eller det var Gordon, som trængte til min tilstedeværelse og forståelse, eller Bobby ønskede at slås med mig eller overøse mig med kærtegn og omfavnelser, så var min tålmodighed altid meget lille, og jeg havde for travlt, idet jeg var ved at forberede en eller anden lektie. Jeg ville afvise dem og snerre ad dem.

Jeg elskede mit arbejde i Kirken, men jeg elskede også mine børn. Jeg blev klar over, at jeg forsømte børnene både følelsesmæssigt og åndeligt. Jeg var klar over, at jeg ikke kunne udføre alle mine kirkeaktiviteter som betød så meget for mig tilfredsstillende, og også være i stand til at give den nødvendige tid til børnene. Jeg kunne simpelthen ikke gøre begge dele. Men blot det at give afkald på nogle af mine stillinger, dette var næsten det samme som at holde op med at trække vejret. Jeg følte mig forpligtet til at passe de stillinger, som jeg var blevet bedt om at beklæde. Det var sandelig en svær bestemmelse at tage.

Endelig sagde jeg til mig selv, nærmest i desperation: „Jeg kan umuligt passe alle disse stillinger i Kirken, og samtidig opdrage mine børn rigtigt, og dog må jeg udføre det, som jeg er blevet bedt om at gøre. Hvad skal jeg dog gøre?" Jeg kan huske, at jeg talte højt. Jeg forventede dog ikke et svar, men så kom det: „Opgiv det — ikke det hele, men det meste af det." Med det svar blev jeg klar over, at Herren ikke forventede, at jeg skulle opgive min families sammenhold på grund af Kirken, og at dersom jeg svigtede mine børn, så svigtede jeg Gud.

Da jeg havde taget min beslutning, fortalte jeg børnene, at jeg ville opgive tre af mine stillinger i Kirken, så jeg derved kunne tilbringe mere tid sammen med dem. Jeg var forbavset over den måde, de reagerede på. „Nu kan vi igen lege med påklædningsdukker sammen!" udbrød Patty. Gordon havde sådant et stort smil på ansigtet, at det næsten nåede fra øre til øre. Bobby, som endnu var for lille til at forstå, kunne mærke på hele stemningen, at der var noget særligt på færde, og han deltog i stemningen ved at efterligne en rigtig cowboy.

Jeg bad nat og dag om hjælp til at undervise mine børn — til at hjælpe dem med at komme over de følelsesmæssige problemer, som deres faders død havde skabt, til at skabe et bedre familiesammenhold og til at gøre Evangeliet til en del af deres liv. Jeg var overvældet over opgavens størrelse; jeg vidste ikke, hvor jeg skulle begynde, og hvorledes jeg skulle gøre det. Så præsenterede Kirken FAMILIEHJEMMEAFTENS PROGRAMMET — svaret på mine bønner.

Hvor har vi haft det sjovt på disse familiehjemmeaftener! Vi har en lektie, historier på flonelstavlen, sange, og hvert barn får lov til at underholde. Og som Patty sagde for sjovt: „Hvis vi ikke slutter af med at lave popcorn, så er det hele en fiasko!"

Jeg har prøvet på ikke at tage det hele alt for alvorligt! Forskellige spil, leg med hunden, overraskende forfriskninger, traveture i naturen, fremvisning af film, tegneserier og andre lignende ting, er lige så vigtig som den alvorlige undervisning.

Men, i forbigående desperation, kan jeg se, at selv ikke alle disse ting gør dem til englebørn. De er kun unge, så selv om de selvfølgelig stadig bliver større, kan jeg endnu opleve, at Bobby hælder sin mælk over i kattens skål, eller at spejlet i badeværelset er mesterligt pyntet med tandpasta, at Pattys tøj er smidt om bag skabet, i stedet for at være hængt ind i skabet, at franskbrødsskorpen fra Gordons madpakke er nok så pænt smidt om bag bagdøren, kikskrummer under deres hovedpuder, skolebøger og hjemmearbejde skjult i hundehuset, små hvide løgne og svaren igen. De kan stadig være drilagtige, og endda uartige!

Et af vore mest irriterende problemer blev løst på grund af en familiehjemmeaftens lektie. Når jeg kunne se, at noget var blevet ødelagt, ville jeg almindeligvis sige: „Gordon, har du gjort det?" „Nej!" „Patty, har du gjort det?" „Nej!" „Bobby, har du gjort det?" „Nej, på æresord." Det var tydeligt, at en af dem løj, så det syntes ret håbløst. Hjemmeaftens lektien foreslog, at en måde, hvorpå forældre kunne opmuntre deres børn til at stræbe efter ærlighed, var, at den skyldige skulle vedkende, når han eller hun havde gjort noget forkert, og så se denne fejl. Da jeg så denne lektie, tænkte jeg ved mig selv: „Kom ikke og fortæl mig, at denne lektie vil hjælpe. Måske kan den være til gavn for voksne, men sandelig ikke for børn."

Jeg var lige blevet færdig med at male et stort oliemaleri, som var indbydende klistret. Jeg satte det op på klaveret, førend jeg gik ud for at handle. Da jeg kom tilbage, kunne jeg se spor af en finger plantet lige midt i billedet. Så startede jeg på den gamle måde med at spørge, og forventede de samme gamle svar:

„Patty?"

„Nej, mor!"

„Bobby?"

„Nej, på æresord!"

„Gordon, var det dig?" Der var stilhed et øjeblik. „Gordon?"

„Ja," kom det ganske svagt.

„Var det dig, der gjorde det?" Jeg var ganske overvældet.

Igen kom svaret — „ja". Han gik endda over til dørkarmen for at vise, hvor han havde tørret sin finger af.

„Hvad fik dig til at indrømme det?"

Han trak på skuldrene og sagde: „Øh—, jeg kom til at tænke på den lektie, som du gav." Dette var sandelig et kæmpeskridt i den rigtige retning!

En af vore første hjemmeaftens-lektier understregede at hjælpe hvert familiemedlem til at forstå, at han eller hun er særlig vigtig i familiens midte og er blevet velsignet med særlige evner, hvorved vedkommende vil være i stand til at velsigne andre. Jeg har fundet ud af, at børn nogle gange er tilbøjelige til at tænke, at de ikke er særlig betydningsfulde, og at forældre altid er negative i deres indstilling over for dem.

Da jeg forberedte denne lektie, begyndte jeg at tænke over en særlig evne eller talent, som hvert barn var i besiddelse af. Jeg var forbavset over at finde ud af de negative tanker, jeg havde om dem. Så kom jeg til at tænke på, at Gordon, mit ældste barn, kunne lide at reparere ting. Lige pludselig fik jeg en idé. Mit køkkenbord havde i lang tid trængt til at få påsat en ny stålkant. Gordon var i skole, da jeg begyndte at bore hullerne, så skruerne let kunne skrues i. Senere spurgte jeg ham, om han ikke kunne sætte stålet på bordet og skrue det fast, da det ikke så ud til, at jeg selv kunne gøre det. Han gjorde det med stolthed. Jeg nævnte denne hændelse som et konkret eksempel på hans talenter, da jeg gav denne lektie. Sikke betydningsfuld, han følte sig, her sammen med den øvrige familie! Lektien gav ham noget nyt at tænke over. Han havde altid haft det sjovt, når han reparerede ting. Nu kunne han gennem lektien se, at han var velsignet med evner til at hjælpe andre mennesker og gøre dem lykkelige. Min idé havde båret frugt. Pattys og Bobbys evner blev også omtalt.

En dag lavede jeg en lille rundspørge blandt mine ældre naboer, idet jeg spurgte: „Hvilke gode minder kan du huske, som har haft indflydelse på dit liv?"

Gamle hr. Smith sukkede og sendte mig et vemodigt smil: „Jeg kan huske familie-middagene sammen med dem, som jeg holdt af. De fik os allesammen til at føle, at vi betød noget, og at vi var ønskede. Jeg tror aldrig, at jeg vil glemme den dejlige duft, som kom fra moders hjemmebag; da vi lavede hjemmelavet slik, poppede popcorn, sang de gamle sange, eller når vi skulle skære den frosne, hjemmelavede is ud."

De to ældre søstre, som boede sammen, nød at tale

om gamle dage: „Det var altid så dejligt at komme hjem fra skole og mærke duften fra de friskbagte kager. Hjemmet var altid midtpunktet for de aktiviteter, vi udførte. Det var det sted, vi samledes. Ved juletid poppede hele familien popcorn for derefter at hænge dem på en sytråd, som vi igen hængte på træet. Vi gik ture i frostvejr, tog i skoven for at samle mistelten og bær, som vi brugte til at pynte huset med.

Enkle traditioner, men ikke desto mindre hjalp det til med at skabe et rigtigt hjem. Jeg tænkte, at dersom familietraditioner holder familierne sammen og skaber minder, som er varige, så ville jeg begynde at skabe minder for mine børn.

Mit arbejde er nu klarlagt for mig. Det tager tid og kræfter, men jeg føler, at jeg vil være i stand til at hjælpe dem og mig selv til at få en følelse af familiesammenhold, grundlægge en stærk religiøs tro og lære bønnens vigtighed samt de store velsignelser, som kommer fra den. Ved at stræbe efter høje idealer skal vi undervise hinanden gennem vort eksempel.

Det er ikke let for mig at gøre dette alene. Nogle gange er der så mange ting, som skal gøres. Der er mange aftener, hvor jeg er for træt til at holde familieaften. Men jeg må ikke give op, for nu er jeg begyndt at kunne se resultater.

Nu kan Gordon tale til mig, og jeg til ham. Det er en vidunderlig begyndelse! Sommetider lægger han armene om mine skuldre — ganske af sig selv — og han vil også lade mig give ham et kys, når vi når til sengetid.

En udenforstående ville sikkert aldrig påskønne dette fremskridt, med mindre han havde vidst, hvorledes det plejede at være. Gordon får ikke mere hysteriske anfald, og han er ikke så tarvelig mod sin søster, som han har været. På Valentine-dagen skrev han et kort til Patty:

„Kære Patty, jeg kan virkelig godt lide dig, men på den anden side så er jeg altså en dreng, og drenge er alt for generte til at sige den slags ting. Kærlig hilsen fra Gordon."

Patty har tydeligt kunne føle, hvorledes hans indstilling overfor hende har forandret sig i den positive retning. „Se, han holder virkelig af mig," kunne hun sige med et blink i øjet.

På grund af det sammenhold, som vore familieaftener skabte mellem os, indrømmede Gordon langt om længe det problem, han havde med at bede: „Mine bønner går til himlen, og himlen er det sted, hvor far er. Det gør mig så bedrøvet, at det er svært for mig at bede." Fordi jeg altid havde forsøgt at se glad ud udadtil, var han kommet til det resultat, at han var den eneste, som var ked af det. Jeg kunne se, at det var for meget for ham at hamle op med og forstå. Så med fuldt overlæg bragte jeg emnet på bane en aften ved sengetid (et emne, som jeg før havde gået uden om), og spurgte Gordon, om han ønskede at tale om sin faders død, eller om han ønskede at stille nogle spørgsmål. Da han fandt ud af, at jeg følte på samme måde, som han gjorde, og at det var en naturlig følelse at være ked af det, var det, som om der voksede et endnu større sammenhold op mellem os. Jeg følte, at dette aldrig ville have været opnået uden vore familieaftener, de planlagte aktiviteter og de sjove stunder, vi havde tilbragt og nydt sammen.

Gennem forståelse og det tiltagende fællesskab, vi fik mellem os, forstod jeg endelig, hvorfor Gordon med fuldt overlæg havde sat sig selv i situationer, hvor han ville blive straffet, og grunden til hans følelsesudbrud. Han savnede sin far og ønskede så inderligt at være sammen med ham, at når han provokerede til en endefuld eller ønsker om andre yderliggående, fysiske smerter, var det det nærmeste, han kunne komme døden, og døden var, hvor hans far var.

Gennem mine betræbelser på at skabe et bedre sammenhold med mine børn, er mange problemer blevet løst. Blandt andre er Gordons skolearbejde blevet meget bedre. Børnene ved hver især, at jeg elsker dem, og at deres himmelske Fader elsker dem. De ved, at de betyder meget for hinanden, og for familien som et hele. Jeg er taknemmelig for den vidunderlige idé, som familieaftenerne er. Dog, problemerne med Gordon var ikke løst på en enkelt aften. Det har taget ca. tre år.

Denne særlige aften, en aften om ugen, vil være en del af de vidunderlige minder, som altid vil have indflydelse på deres liv. Jeg håber engang, når deres børnebørn beder dem om at fortælle om deres barndom, at de da vil sige, med et fjernt blik i øjnene: „Ja, jeg kan huske vores familiehjemmeaftener; det at være sammen, sammenholdet og alt det sjov, vi havde i vores familie!" Oplevelser i et hjem kan blive mere end blot et minde; de kan være nærværende gennem hele livet.

ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY
af De Tolvs Råd

Hvorledes man bruger optegnelser og rapporter

En af definitionerne på ordet optegne lyder således: „At notere ned i en eller anden permanent form; at opbevare til erindring." En anden: „At nedskrive, så det kan bevares til fremtidig brug."

Profeternes budskaber minder os om, at optegnelser blandt Guds folk har to hovedformål:

1. At hjælpe folk til at udvikles åndeligt og gå fremad mod udødelighed og et strålende evigt liv.

2. At tjene som redskaber i Guds udvalgte tjeneres hænder, når de skal bedømme folk under deres jurisdiktion.

Nogle af de største af profeterne var forfattere til og opbevarere af optegnelserne, herunder Moses, Samuel, Esajas, Nephi, Mormon, Moroni, Johannes og Paulus.

Optegnelser har ned gennem tiderne været stadige forbindelseslinier mellem Herrens profeter og Hans folk. Gennem optegnelser er folk blevet opløftet til større viden om Herren, de har lært Hans guddommelige vilje og Hans plan og vejviser for rejsen på den frydefulde sti, som fører tilbage til Hans nærhed. Det er vigtigt at lægge vægt på denne forbindelseslinie. Med gode forbindelseskanaler, som er åbne begge veje og fungerer, kan svagheder undgås og stærke punkter gøres stærkere.

Men optegnelserne er mere end blot linier, der kan hjælpe os op mod himlen. Dette fører os til deres andet hovedformål: at tjene som redskaber i Guds udvalgte tjeneres hænder, når de skal bedømme folk under deres jurisdiktion.

Til Nephi sagde Herren: „Thi jeg befaler alle mennesker... at de skal skrive de ord, jeg taler til dem; thi ud af bøgerne, som skal skrives, vil jeg dømme verden, enhver efter sine gerninger, efter det, som er skrevet." (2 Nephi 29:11.)

I denne forvaltning har Herren sagt følgende om optegnelsernes rolle ved bedømmelsen: „... en anden bog blev åbnet, som var livets bog. Men de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger... Og den bog, der er livets bog, er den optegnelse, som føres i himlen..." (L&P 128:7.)

Altså har optegnelser været af betydning for Guds folk gennem tiderne og er af betydning i dag. De er vigtige for alle, som har ledende stillinger i Kirken, så de kan hjælpe folk i deres søgen mod evigt liv og hjælpe med ved dommen og bedømmelsen i riget.

Det må altid huskes, at optegnelser aldrig har været målet eller slutresultatet i Kirken, hverken i den oprindelige eller den genoprettede. De har derimod tjent som redskaber til opbyggelse for de enkelte, og derved til opbyggelse af Guds rige.

Optegnelser er passive; *rapporter* er, eller burde være, levende og afvekslende. Læg mærke til definitionerne på en rapport: „En beretning om noget, der er *set, hørt, læst, udført eller drøftet.*" Bemærk, at verberne alle er *handlingsord*. En anden definition lyder: „En beretning, der er udtrykt officielt, som regel skriftligt."

Det er nødvendigt, at rapporter er komplette, nøjagtige, læselige, ordentlige og indsendes i rette tid; og de skal indeholde oplysninger, hvorefter der kan træffes gyldige beslutninger. De skal indeholde kopier af notater, referater, statistiske og andre rapporter, som er udarbejdet af kontorister og sekretærer og fordelt til de administrerende funktionærer, så de kan studere og drøfte dem. Rapporter bør indeholde oplysninger om faktorer, som kan føre til handling fra de lederes side, som modtager dem. En rapport bør være i den bedst mulige form til at vise det omhandlede emne.

Rapporter skal indsendes til og anvendes af de administrerende funktionærer i warderne, grenene, stavene og missionerne i hele Kirken. Det er disse lederes pligt at sørge for, at rapporterne bliver korrekt udfyldt.

Det er også den præsiderende myndigheds ansvar i hvert enkelt tilfælde at udvælge og opøve dem, som skal have med rapporterne at gøre såvel som dem, der skal skrive dem. En stærk leder ved, at hvis han uddanner sine hjælpere, vil han blive endnu stærkere.

Endnu større opmærksomhed vil Generalautoriteterne vise ved udvælgelsen af administrerende funktionærer og sekretærer i stavene, når de vælges, opretholdes og indsættes. Det ansvar, som de alle har over for rapporterne, vil blive indskærpet, når de kaldes. En *god* leder inspirerer andre mænd og kvinder til tillid til ham, en *stor* leder inspirerer dem til tillid til sig selv.

Efter den rette og oprigtige udvælgelse vil de valgte stavssekretærer undervise deres assistenter, og de vil i fællesskab undervise sekretærerne for Præstedømmets kvorum'er og hjælpeorganisationerne, såvel som wardsekretærerne og deres assistenter. Wardsekretærerne vil til gengæld undervise deres assistenter og sekretærerne for Det aronske Præstedømmes kvorum'er og sekretærerne for wardets hjælpeorganisationer. Jo bedre oplyst disse betydningsfulde arbejdere er, jo bedre arbejde vil de være i stand til at udføre, og den tid der bruges til at undervise disse mennesker til den rette udøvelse af deres arbejde, vil blive belønnet med bedre rapporter, som vil sætte de administrerende funktionærer i stand til at udføre et bedre arbejde.

Gode rapporter sætter søgelyset på de svage områder, der kræver opmærksomhed, og viser også de stærke sider. Lederen kan opdage, om en enhed har fremgang eller tilbagegang, om medlemmerne under hans jurisdiktion udvikler sig åndeligt eller går tilbage i åndelighed. Nøjagtige rapporter afslører den retning organisationen går, og der bør bestandig lægges vægt på, at rapporterne udfyldes korrekt, og sørges for, at rapporterne indsendes på den rette dato eller tidligere. Rapporter bør gennemses omhyggeligt og kommentarer fremsættes i den dertil beregnede rubrik. Dette er det bedste bevis på, at rapporten er blevet studeret og forhåbentlig brugt.

En dygtig leder bruger rapporterne som en sømand bruger sit kompas: til at kontrollere kursen og finde den retning han skal sejle i. Gode rapporter kan være funktionærernes øjne, så de kan iagttage fremgangen på de forskellige kirkefronter, som er deres ansvar. Den effektive leder studerer og gennemgår rapporterne trofast. Når han studerer gode rapporter, bliver tallene og statistikkerne levende for hans øjne, og i stedet for tal ser han måske, at Jens Jensen ikke har fået afgansbevis fra Primary som spejder, at han ikke er blevet ordineret til Det aronske Præstedømme og heller ikke er begyndt at overvære GUF's møder.

En godt rådet leder kan råde sin hjord godt. Han kan især komplimentere fortjenstfulde resultater og give små opmuntringer i tilfælde, hvor der kan opnås forbedring, eller hvor der kræves en mere passende aktion.

Lokale ledere bør flittigt studere rapporterne. De bør have kendsgerningerne og tallene til hver en tid. Det kan måske være godt at huske talemåden: „Lederskab siver ned fra toppen, det bobler ikke op fra bunden."

Med gode optegnelser og rapporter kan en leder vurdere sin egen præstation. Han kan sammenligne sine medlemmers præstationer nu i modsætning til for en måned siden, for et år siden eller endda to år eller længere. En eller anden har sagt: „Intet er godt eller dårligt undtagen ved sammenligning." Det er bedre at være sin egen alvorlige kritiker og at sammenligne sig med sig selv og sine mål i stedet for med andre. Her er nogle sammenligningsmetoder: Evangeliet forkynder evig fremgang. Hvilken fremgang gør Kirkens medlemmer under min jurisdiktion? Hvilken procentdel af dem overværer nadvermødet nu, sammenlignet med for en måned siden? For et år siden? For to år siden? Hvilken procentdel af de voksne medlemmer kvalificerer sig til en tempelanbefaling? Hvilken procentdel vielser udføres i templet? I hvilken retning går vi med hensyn til procentdelen af vore unge, der frekventerer seminarium eller institutter?

Dette er blot nogle eksempler; rigtigt udførte rapporter vil afsløre mange andre vigtige emner.

Statistiske rapporter representerer de enkelte personers handlinger, og vi skal altid huske på, at det drejer sig om det Guds barn som er inden for vort ansvarsområde, og ikke det tal som repræsenterer ham på rapporten. Der er andre vigtige betragtninger i de enkeltes liv, som lederen bekymrer sig om, og som ikke genspejles i optegnelserne eller rapporterne, men optegnelser og rapporter er de målestokke vi nødvendigvis må bruge bestandigt for at måle resultaterne.

En leder, som leder uden at bruge sine optegnelser og rapporter, er som en pilot der flyver uden instrumenter. Han bør undersøge de udsving, der vises på rapporterne, og spørge hvorfor. Derefter kan han foretage de nødvendige bevægelser for at styrke situationen eller situationerne.

En effektiv og hengiven leder vil sætte sig selv mål. Hvis han først gennem studium af rapporterne har fastslået, hvor hans organisation har bevæget sig på bestemte områder, kan han vurdere, hvor han ønsker at gå for at hjælpe medlemmerne til at vokse åndeligt.

Gennem brug af skriftlige rapporter kan lederen på måned-for-måned basis gennemgå det store billede af

hele Kirkens program, når den søger at ophøje den enkelte. Optegnelser og rapporter hjælper den kloge leder til at holde programmet i den rette balance og det rette forhold.

I den guddommelige plan er den enkelte person det vigtigste. Kirkens programmer og rapporterne om deres virke er fastsat for at hjælpe hver enkelt af Kirkens medlemmer til at glæde sig ved et mere meningsfyldt liv her og herefter. Dette vil kunne udføres, når vi forbedrer vore kommunikationslinier; en velinformeret arbejder er en mere effektiv arbejder.

Rapporter om Kirkens forskellige aktiviteter samles ved skæringspunktet på biskoppens skrivebord. Under Præstedømmets samordningsprogram bliver biskoppen mere interesseret i de enkelte personer end i programmerne, selv om Kirkens programmer er livsnødvendige. Han vil være mere interesseret i at opfylde deres behov og hjælpe dem nærmere himlen end at indsende en gunstig statistisk rapport. Han vil gennemgå rapporterne i kraft af, hvad aktiviteterne i hans ward gør for at opløfte de enkelte medlemmer. Han vil studere tallene som symboler på sjæle. Han vil granske bag ved disse symboler og ind i de folks liv, som han er blevet kaldet til at lede. Gode rapporter vil følge god aktivitet; gode rapporter vil genspejle, hvad hengivne medlemmer har udført.

En klog biskop vil bruge rapporter som vejledning ved sit mundtlige rapportmøde med Præstedømmets ledere. Han vil bruge rapporter til sine diskussioner ved wardets udøvende møder og rådsmøder. Han vil bruge rapporterne til at forespørge om bestemte familier, både de aktive og de uaktive. Han vil bruge tallene til at hjælpe med til at vejlede ham og hans medarbejdere til at foretage de forandringer, der er nødvendige for at opbygge sjæle.

Stavspræsidenten vil på lignende måde granske bag ved rapporterne sammen med sine biskopper og Præstedømmets ledere. Han vil gerne vide hvorledes hver enkelt biskop imødegår ansvaret for at planlægge og imødegår medlemmernes behov i wardet. De Tolvs Regionalrepræsentanter vil ligeledes undersøge, hvorledes en stavspræsident arbejder sammen med sine biskopper for at tjene sine medlemmer.

På lignende måde vil Generalautoriterne, når de mødes med De Tolvs Regionalrepræsentanter og stavspræsidenterne, gerne lære hvorledes programmerne hjælper medlemmerne.

Men ved alle disse bestræbelser på at opbygge sjæle vil lederens tid, talenter og energi være langt mere virkningsfuld, hvis han studerer, fortolker og anvender sine rapporter på en klog måde. Disse rapporter vil være mere nyttige for ham, hvis de er nøjagtige, fuldstændige og præcise. Den dygtige leder vil derfor vælge duelige protokolførere. Han vil sørge for, at de bliver oplært, og at de kender deres pligt fuldtud.

Ja, det første formål med optegnelser og rapporter er at hjælpe enhver mand og kvinde til at udvikle sig ved at kende Jesus Kristus og ved at følge Hans plan mod fuldkommenhed og evigt liv. Moroni, en af de største skribenter i Herrens sag, gav følgende råd til os alle, da han forseglede sin optegnelser.

„Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkeligt for jer, så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus . . ." (Moroni 10:32.)

Jeg beder, at Herren vil velsigne os, så vi kan være vor opgave voksen.

Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident, viser ungdommen vejen . . .

Til at udføre det, som Herren

AF BRYANT S. HINCKLEY.

Herren belønner firfoldig

Heber J. Grant fortæller denne beretning fra dengang, han var ung:

„Jeg husker, at jeg som ung mand ved en bestemt lejlighed havde 50 Dollars i lommen, som jeg havde til hensigt at sætte i banken. Da jeg torsdag morgen gik til faste- og vidnesbyrdmøde — mødet plejede at blive holdt om torsdagen i stedet for om søndagen — og biskoppen appellerede til os om at give et bidrag til Kirken, gik jeg op og overrakte ham de 50 Dollars. Han tog de fem og puttede dem i skuffen og gav mig de 45 Dollars tilbage og sagde, at det var min fulde andel.

Jeg sagde: „Biskop Woolley, med hvilken ret berøver du mig min ret til at betale Herren min gæld? Har du ikke netop i dag prædiket, at Herren belønner firfoldig? Min mor er enke, og hun mangler 200 Dollars."

Biskoppen sagde: „Tror du, min dreng, at du vil få de 200 Dollars hurtigere, hvis jeg tager de andre 45 Dollars?"

Jeg sagde: „Ja, bestemt."

Da jeg gik fra faste- og vidnesbyrdmødet til min arbejdsplads, fik jeg pludselig en lys idé. Jeg sendte et telegram til en mand, som jeg spurgte, hvor mange obligationer af en bestemt slags, han ville købe til en specificeret pris inden 48 timer og tillade mig at trække en veksel på ham gennem Wells Fargos Bank. Jeg kendte ikke manden. Jeg havde aldrig i mit liv talt med ham, men jeg havde set ham en eller to gange på gaden i Salt Lake City.

Han telegraferede tilbage, at han ønskede lige så mange, som jeg kunne skaffe. Min fortjeneste ved den forretning var 218,50 Dollars.

Den næste dag gik jeg ned til biskoppen og sagde: „Biskop, jeg tjente 218,50 Dollars efter at have givet de 50 Dollars i gave forleden dag, og derfor skylder jeg 21,85 Dollars i tiende. Jeg må se at skaffe differencen mellem 21,85 Dollars og 18,50 Dollars. Herren har ikke givet mig hele tienden som tillæg til firdobbelt fortjeneste.

Nogen vil sige, at dette ville være sket under alle omstændigheder, men jeg tror det ikke. Jeg tror ikke, jeg ville have sendt det telegram.

Jeg føler i mit hjerte, at vi vokser finansielt, åndeligt og på enhver måde som Sidste Dages Hellige, ved at gøre vor pligt. Når vi er lydige overfor Herrens befalinger og gavmilde med vor tid og vore midler, vokser vi i Evangeliets ånd og vidnesbyrd, og jeg tror ikke, at vi nogensinde bliver fattigere økonomisk. Jeg har en fast tro på, at Herren åbner Himlens sluser, når vi gør vor pligt finansielt, og udøser over os velsignelser af åndelig art, som er af meget, meget større værdi end timelige ting. Men jeg tror, Han også giver os velsignelser af timelig art."

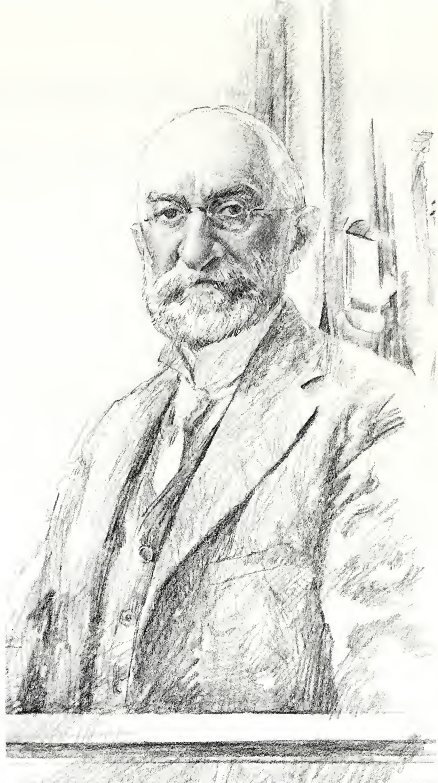
Nephi — „en af mine ledestjerner"

Præsidenten gjorde et stærkt indtryk på ungdommen, fordi hans liv var en tilkendegivelse af det, han prædikede. Følgende formaning til ungdommen er et godt eksempel:

„Drøm, o ungdom, drøm ædelt og tappert, og jeres drømme vil være jeres profeter.

Hvis I har ærgerrighed, så drøm om, hvad I ønsker at fuldføre og læg ryggen til og arbejd. Dagdrømme uden arbejde fører ikke til noget som helst. Det er det virkelige arbejde, som tæller. Tro uden gerninger er død, så-

(Uddrag fra Heber J. Grant-Højdepunkter i en stor leders liv. Af Bryant S. Hinckley. Trykt med tilladelse.)

forlanger af os

ledes siger Johannes til os, og legemet uden ånd er dødt. Der er uendelig mange mennesker, som har tro, men de mangler gerninger; og jeg tror på de mennesker, som både har tro og gerninger, og som beslutter sig til at udføre bestemte ting.

For dem af jer, som har værdige forsætter, vil Herren åbne udvej, hvorved I kan udføre arbejdet. Der er ingen passus i hele Mormons Bog, som har gjort et så dybt indtryk på hele mit hjerte, sjæl og væsen, som Nephis erklæring, da han drog op til Jerusalem sammen med sine brødre for at sikre sig Labans messingplader. Da de begik en fejl, og Nephis brødre ønskede at tage tilbage til deres faders telt i ørkenen . . . forkyndte han dem, at han vidste, at Herren ikke giver menneskene nogen befalinger, uden at Han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som Han befaler dem . . . Jeg læste Mormons Bog som ung mand og kom til at holde mere af Nephi end af nogen som helst anden personlighed i verdenshistorien eller bibelshistorien, lige med undtagelse af verdens Frelser . . . Nephi har været en af mine ledestjerner.

En definition på lykke

I 1897 skrev Heber J. Grant denne definition på lykke: „Ikke den, som blot har held til at skabe sig en fremtid, men derigennem sløver hjertets naturlige hengivenhed og dræber sine fællers kærlighed, kan siges at have haft sand succes, men derimod den, som lever således, at de, som bedst kender ham, vil komme til at holde mest af ham, og at Gud, som ikke blot kender hans gerninger, men også hans hjertes inderste følelser, vil elske ham. Kun om et sådant menneske kan man virkelig sige — uagtet det måske dør i armod — at det i sandhed vil blive kronet med en rigdom af lykke."

Jeg påstår tillidsfuldt, at vejen til lykke både her og hisset går igennem et ydmygt og fromt hjerte, og ved at man utrætteligt arbejder og arbejder.

Jeg tror ikke, at noget som helst menneske lever op til sit ideal, men hvis vi stræber efter at prøve på det dag efter dag efter bedste evne, så gør vi vor pligt. Hvis vi søger at råde bod på vore egne fejl, og hvis vi lever på en sådan måde, at vi kan bede Gud om kundskab og oplysning og fremfor alt om Hans Ånds vejledning, så kan vi overvinde vore svagheder. Så vil jeg sige jer, at vi er på den lige, snævre sti, der fører til det evige liv. Så behøver vi ikke at frygte. Jeg er ikke bange for, at nogen person skal skade mig, men jeg er bange for, at det måske ikke altid lykkes for mig at være så trofast og flittig, som jeg bør være; og jeg er også bange for, at jeg ikke altid bruger alle de talenter, som Gud har givet mig, på den rette måde.
(s. 176-178.) ○

Gennem Peters syn og vidnesbyrd blev den tidlige skik med kun at prædike Evangeliet til jøderne ændret og syndernes tilgivelse ved dåb i Jesu Kristi navn blev . . .

HÅBET OG GLÆDEN FOR ALLE

AF EVALYN M. SANDBERG

De mirakuløse begivenheder under Kristi mission er velkendte. Men der er en periode i den tidlige Kirkes vækst, som hyppigt springes over eller negligeres — nemlig de vigtige år, der følger umiddelbart efter Kristi gerning. Begivenhederne i denne periode er nedskrevet i Apostlenes Gerninger, som giver os en fortsættelse af Frelserens gerning, som den udfoldes gennem den Helligånds virkning på disse apostle. Den er blevet kaldet den Helligånds Evangelium. Denne beretning fortæller om Pauli mission blandt hedningerne og om Peters mission hos jøderne. Den fortæller også om Peters senere omvendelse gennem et syn til det store ansvar at bringe Evangeliet til hele verden.

Mange omvendelser — og mange døbte — var et resultat af Peters magtfulde vidnesbyrd og den Hel-

Kornelius ydmyger sig for Peter

ligånds indflydelse på hans tilhøreres sind. Tre tusinde blev troende og blev døbt på én dag. Fem tusinde hørte og blev troende ved en anden lejlighed.

Indtil tidspunktet for begivenhederne i Apostlenes Gerninger var Evangeliet kun blevet prædiket til jøderne. For at modvirke at hedenske skikke og ideer trængte ind i jødisk liv, havde jødiske ledere længe gjort det ulovligt for jøderne at have omgang med folk fra andre nationer. De første kristne, som naturligvis også var jøder, forsatte med at regne med denne regel og fulgte den i deres eget liv. Men et stort vendepunkt i kristendommens historie kom, da Peter modtog sit bemærkelsesværdige syn i Joppe. I denne åbenbaring så han dyr af alle arter komme ned mod ham, mange af dem forkastet af jødisk lov som »urene" og derfor uegnede som føde; og han hørte en stemme, der sagde: „Stå op Peter, slagt og spis." Til at begynde med gjorde Peter indsigelse med ordene: Jeg har aldrig spist noget, der er vanhelligt eller urent." Da svarede stemmen: „Hvad Gud har erklæret for rent, må du ikke holde for vanhelligt." (se Ap.G. 10:9-16.)

Mens han stadig undrede sig over betydningen af denne besked, der var blevet gentaget for ham tre gange, sagde Ånden til ham: „Se, der er to mænd, som søger efter dig, stå op og gå ned og drag uden betænkning med dem; thi det er mig, der har sendt dem." (Ap.G. 10:19, 20.)

Peter gik med mændene, ledsaget af nogle af brødrene fra Joppe. Mændene var kommet til Peter på anmodning af Kornelius, en romersk officer, der var „en from mand, som frygtede Gud tillige med hele sit hus og gav folket mange almisser og stadig bad til Gud." (Ap.G. 10:2.)

Kornelius havde selv under en bøn modtaget et syn, hvor en engel fra Gud havde forsikret ham, at hans bønner var blevet hørt og hans almisser accepteret. Han befalede ham at sende bud efter Peter, idet Han forklarede, hvor han var at finde og at „Han skal fortælle dig, hvad du bør gøre." (Ap.G. 10:1-6.)

Her virkede Helligånden på to retfærdige mænd — begge uvidende om den store plan, men begge villige til at blive ledt i retfærdighed.

Da Peter ankom til Kæsarea, „gik Kornelius ham i møde og faldt ned for hans fødder og tilbad ham. Men Peter rejste ham op og sagde: „Stå op! Jeg er selv kun et menneske." (Ap.G. 10:25,26.)

Da Peter trådte ind i huset, fandt han mange af Kornelius' slægtninge og venner samlede. Han hilste dem med disse ord:

„I ved, at det er utilbørligt for en jøde at omgås eller besøge nogen, som tilhører et fremmed folk; men mig har Gud vist, at jeg ikke skulle kalde noget menneske vanhelligt eller urent. Derfor kom jeg også uden indvending, da jeg fik bud derom; og nu vil jeg gerne vide: Hvorfor har I sendt bud efter mig?" (Ap.G. 10:28-29.)

Kornelius fortalte om de instruktioner, han havde modtaget i sit syn, til hvilket Peter svarede:

„Nu forstår jeg i sandhed, at der hos Gud ikke er personsanseelse; men i hvert folk er den, som frygter Ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham." (Ap.G. 10:34-35.)

Peter fortsatte, idet han vidnede om Jesus og Hans guddommelige mission:

„I kender det budskab . . . hvordan Gud salvede Jesus af Nazaret med Helligånd og kraft, ham, som drog omkring og gjorde vel og helbredte alle dem ,der var overvældet af Djævelen, thi Gud var med ham; . . Om ham vidner alle profeterne, at enhver som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved hans navn." (Ap.G. 10:37, 38, 43.)

Mens Peter talte, „faldt Helligånden på alle dem, som hørte ordet."

Brødrene, som var kommet fra Joppe sammen med Peter, var forbavsede over, „at Helligåndens gave var blevet udgydt også over hedningerne; thi de hørte dem tale i tunger og prise Gud."

Idet Peter betragtede dette fænomen, udbrød han: *„Skulle nogen kunne hindre disse i at blive døbt med vand, da de jo dog har fået Helligånden lige så vel som vi? Og han befalede, at de skulle døbes i Jesu Kristi navn."* (Ap.G. 10:47-48.)

Forestil jer de judæiske brødres forfærdelse, da de hørte, at hedninger var blevet optaget i Kirken. Da Peter vendte tilbage til Jerusalem, irettesatte de ham med disse ord: „Du har besøgt uomskårne mænd og spist sammen med dem."

Det blev nødvendigt for Peter at oplyse om alle

omstændighederne, der omgav så radikal en afsked med jødisk lov. Han fortalte om sit syn og om Kornelius' opfordring, og sluttede sin forklaring med disse ord:

„Men da jeg var begyndt at tale, faldt Helligånden på dem ligesom på os i den første tid. Da kom jeg Herrens ord i hu .... 'Johannes døbte med vand, men I skal døbe med Helligånden'." (Ap.G. 11:15-16.)

Peter konkluderede med erkendelsen af Guds viljes overhøjhed:

Når Gud nu har givet dem den samme gave, som vi fik, da vi kom til tro på Herren Jesus Kristus, hvem var da jeg, at jeg skulle være i stand til at stå Gud i vejen?" (Ap.G. 11:17.)

Og de jødiske brødre blev stille, da de hørte dette, „og de priste Gud og sagde: 'Så har Gud altså også givet hedningerne omvendelsen til liv.'" (se Ap. G. 11:18.)

Fra dette tidspunkt og fremefter blev Evangeliet prædiket på mange steder og til mange folkeslag.

Vi ser miraklerne under Kristi personlige gerning, Gud magt manifesteret gennem et fuldkomment menneske. I Apostlenes Gerninger ser vi Guds magt, der virker gennem værdige mænd, kaldet og ordineret til arbejdet af Mesteren, men som bortset fra denne vigtige forskel var almindelige dødelige. Vi ser også Ordet blive spredt fra de udvalgte få til de mange.

Evangeliet var universelt i sin anvendelse selv i dets tidligste år. Det er det, forfatteren mente, det skulle blive: håbet og glæden for alle mennesker. ○

Fællesrecitation d. 4. januar 1970

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af december måned af eleverne i kursus 15 og 19. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

KURSUS 15:

(Ligesom vi adlyder og respekterer vor jordiske faders vejledning bør vi også acceptere vor himmelske Faders bud og befalinger, som fører os til evigt liv.)

„Da vi var under vore kødelige fædres tugt, havde vi ærefrygt for dem; skal vi så ikke meget snarere bøje os under åndernes Fader og få livet i eje?" (Hebr. 12:9)

KURSUS 19:

(Vore retfærdige ønsker vil blive opfyldt gennem tro og ydmyg bøn.)

„og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer." (3 Nephi 18:20.)

Nadververs for december

Seniorsøndagsskolen:

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Joh. 3:16.)

Juniorsøndagsskolen:

„Lad os elske hverandre, thi kærlighed er af Gud." (1. Joh. 4:7.) ○

Melvin W. Dunn

BØRNENES SIDER

En *speciel* julegave

AF BERNADINE BEATIE

Jimmy sprang hurtigt ned fra vognen, da far holdt hestene an i yderkanten af New Town. Hans ældre bror og søster, Paul og Hester, klatrede ned ved siden af ham. Dette var deres sidste tur ind til byen før jul og deres sidste chance for at købe gaver.

„Vær tilbage om en time," sagde far, idet han bandt hestene. „Har I forstået det?"

„Ja, det har jeg," var Jimmy den første til at svare. Han vidste, at far var ked af at efterlade mor på gården, hvor der kun var fru Fowler til at passe hende, selv om mor gentagne gange havde sagt, at det var helt i orden.

„I skal ikke skynde jer," havde hun sagt fra den store seng, som var trukket helt hen til soveværelsevinduet, så hun kunne se ud. Så havde hun smilet så sødt, at hele hendes ansigt lyste op. Bare tanken om hende gav Jimmy en varm følelse indvendig. Han vidste, at mor var en af de tapreste kvinder i verden. Hun havde ikke beklaget sig en eneste gang siden ulykken. Jimmy skælvede. Hvor var han og hans bror og søster blevet bange, da far, lige efter at han og mor var taget af sted til byen en morgen, var kommet humpende hjem bærende på mor. Mors ansigt havde været hvidt af smerte, men selv da havde hun smilet.

„Hestene løb løbsk, og vognen væltede," havde far kort forklaret og sendt Paul afsted efter dokteren.

Efter at mor fandt ud af, at hun

skulle tilbringe adskillige måneder i sengen, var hendes eneste bekymring, at de andre nu fik mere arbejde.

Jimmys fingre lukkede sig om mønterne i lommen, da han fulgte efter Paul og Hester ind i Wilsons varehus. Han ville ønske, at han havde flere penge. Han ville så gerne købe en rigtig dejlig gave til mor i år.

Hr. Wilson stod bag disken og drejede en nøgle rundt og rundt i siden af en lille kasse. „God morgen," sagde han. Så anbragte han kassen på disken og smilede, da en klingende melodi lød og to små bitte figurer oven på kassen drejede langsomt rundt i en cirkel.

„En spilledåse!" hviskede Jimmy med vidtåbne øjne. Han vendte sig mod Hester og Paul. „Ligesom mor havde, da hun var en lille pige. Hun fortalte os om den; kan I huske det? Men hendes var et lille bitte hus med en lille pige oven på taget — en pige i blå kjole."

Hester og Paul nikkede, og Jimmy vendte sig ivrigt om mod hr. Wilson. Dette var en strålende gave til mor! Men da hr. Wilson nævnte prisen, spærrede Jimmy øjnene op. Han havde aldrig set så mange penge i hele sit liv!

Hvor lød spilledåsen dog sødt, syntes Jimmy, ligesom fuglesang. Hvor ville mor blive glad for den! Pludselig slog en idé ned i ham. Han ville lave mor en spilledåse til jul — en særlig slags spilledåse; Jimmy var

god til at lave ting. De pralede altid allesammen af de dyr, han snittede ud af de stumper hærdet valnøddetræ, som far gav ham.

Mens Hester og Paul fandt deres gaver, vandrede Jimmy omkring i butikken og studerede hylderne. Til sidst kom hr. Wilson over for at betjene ham.

„Nå, Jimmy, hvad kan jeg hjælpe dig med?"

Jimmy pegede på tre små dåser maling, en pensel og en kasse byggeklodser. Han hørte Hester snappe misbilligende efter vejret.

„Du skulle købe en gave til mor, ikke til dig selv," hviskede hun vredt.

„Jeg skal bruge disse her til at lave mors gave," sagde Jimmy.

„Ha!" sagde Hester og slog med nakken.

„God undskyldning!" grinede Paul. „Du har ønsket dig byggeklodser i lang tid, Jimmy."

„Vent og se! I kan bare vente til jul!" råbte Jimmy. Hjertet sank i livet på ham, da han så, at hverken Hester eller Paul troede på ham.

Far ventede ved vognen. „Fandt I nogle pæne gaver til mor?" spurgte han.

„Paul og jeg gjorde," sagde Hester, „men Jimmy-"

„Lad Jimmy i fred, søs," afbrød Paul hende. „Han er kun et barn."

Jimmy klatrede op i vognen. Han ønskede at forklare, at han ville lave en spilledåse, ligesom den mor en-

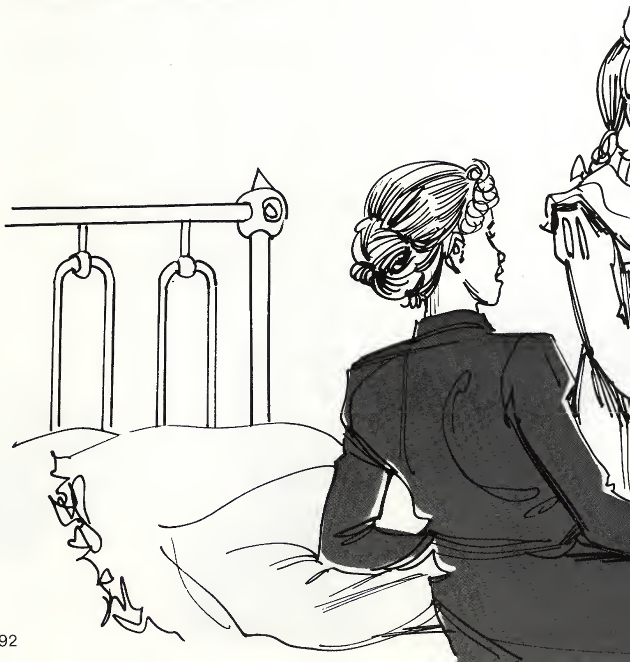

gang havde, men han vidste, at de ville le ad ham og drille ham. Han skulle vise dem!

Fra den dag tilbragte Jimmy hvert ledigt øjeblik med at arbejde på sin mors julegave. Det var let nok at lave det lille bitte hus, men at udskære den lille pige med udstrakte arme var så vanskeligt, at han mere end en gang var lige ved at give op. Han begyndte mange gange og kasserede dem igen. Endelig havde han en færdig og besluttede, at den kunne bruges.

Paul og Hester var nysgerrige, men Jimmy arbejdede hemmelighedsfuldt og holdt sin gave godt skjult. Langt om længe var den færdig og malet.

Jimmy var oppe ved daggry julemorgen. Han fyldte det lille hus med korn, som trillede gennem en åbning und på den lille veranda med gelænder omkring. Senere, da far bar mor ind på sofaen i dagligstuen, løb Jimmy ud for at hænge spilledåsen op i det store egetræ udenfor mors vindue. Da han skyndte sig ind igen, havde far allerede tændt lysene på juletræet,

og han ventede på at råbe navnene op på de indpakkede gaver.

De lo og snakkede allesammen i munden på hinanden, mens de åbnede deres gaver, og Jimmy var alt for betaget over sin nye slæde og en stor kasse modellervoks til at spekulere på, hvad mor ville tænke om en spilledåse, som ikke kunne spille.

„Hvor er din gave til mor, Jimmy?" råbte Hester, da alle pakkerne var åbnet.

„Kom ind i mors værelse," sagde Jimmy. Hjertet sad ham i halsen, da han løb foran de andre hen til vinduet. På en gren i træet udenfor, gyngede det lille hus blidt, og den udskårne figur af den lille pige i blåt syntes næsten levende.

Jimmy hørte de andre komme ind, hørte sengefjedrene knirke, da far forsigtigt anbragte mor på sengen.

„Se!" råbte Hester. „Det er et lille hus. Hvor er det sødt!"

Mens Jimmy ventede på, at hans mor skulle sige noget, fløj en rødkælk ned, satte sig på det lille hus' veranda og pikkede med næbet efter korn.

„Det er et hus til fuglefoder!" råbte Paul.

Så talte mor. „Nej," sagde hun blidt. „Det er mere — det er en spilledåse, ligesom den jeg havde, da jeg var en lille pige."

Jimmy hvirvlede rundt. „Du huskede det, mor!" råbte han lykkeligt, så tilføjede han: „Jeg — jeg er ked af, at jeg ikke kunne få den til at spille."

„Men det gør den!" råbte mor. „Hør!"

Rødkælken løftede hovedet og sang: „Kvitte-vitte-vit!"

Pludselig lo de alle; men det var en varm lykkelig latter, og Jimmy var den lykkeligste af dem alle. ○

Toilet-bordene

Wendell J. Ashton

I aften, som jeg kigger ud af vinduet i vores dagligstue på byen neden for, er de klare julelys fra hjemmene næsten totalt forsvundet i den stille faldende sne. Da nattehimlen var klar, lignede byen et uhyre glitrende smykkeskrin.

Jeg har tænkt tilbage på juleaftenerne i mit liv gennem mere end et halvt århundrede.

En af de mest minderige var en, som ikke berørte mig personligt så meget på daværende tidspunkt. Men det har den gjort gennem årene.

Dette er historien, som jeg husker den:

Min far bestyrede på det tidspunkt en forretning med byggematerialer. Vort hjem var et to etagers brunrødt murstenshus med stejlt tag i byens udkant. Mine to yngre søstre havde et soveværelse på anden sal. Den ene søster var ca. ni år gammel, den anden seks. Fra deres sovekammervindue så de ned på vores garage og udkørsel.

Far og mor havde lagt deres planer for de to døtres jul. Hver skulle modtage et smukt toiletbord med et spejl og adskillige skuffer. Det var en

møbelsnedker nær min fars forretning, som skulle lave dem.

Møbelsnedkeren begyndte sit arbejde.

Disse toiletborde ville blive en rigtig overraskelse for de to søstre.

Som julen nærmede sig talte de to blonde søstre håbefuldt om, hvad de ville få juleaften, den bedste aften i året. Dukker? Et par skøjter til den ene, en slæde til den anden? En ny kjole eller en natdragt? Et spil for hele familien, eller et sæt dukketallerkener?

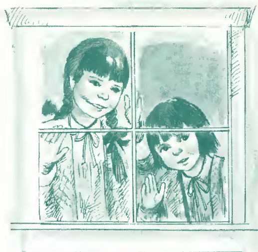
Lillejuleaften kom. Det var en aften, hvor vi seks børn sov meget lidt. Min fars bil kørte op ad indkørslen i mørket. Da bildøren åbnedes, pressede to storøjede små piger næsen mod vinduet over indkørslen. De så noget, en stor pakke inde i vognen. Jublende gik de i seng igen.

Juleaften var det skik i vort hjem, at vi børn dannede en række, og på et signal fra mor bevægede vi os ind i dagligstuen. Her var juletræet. Gaverne var placeret på og nærved stolene rundt om i stuen. Mellem to af stolene var der et lille toiletbord med et funklende spejl. Der var en sød duft af fyrretræ og frisk maling. Toiletbordet lugtede jo godt.

Men der var kun et toiletbord!

Min mor tog de to søstre hen til sig. Næsten grædende forklarede hun: „Der var to toiletborde, et til hver af jer. Men i aftes tænkte jeres far på en enkes familie. Han spekulerede på, hvilken slags jul de ville få. Hun har også to døtre. Jeres far besluttede at give det ene toiletbord til dem, så I to piger må enes om dette."

De enedes om dette toiletbord i mere end femten år; sammen legede de med det. Den ene lagde sine lommetørklæder og strømper i en af skufferne, den anden i den anden skuffe.

Den jul ligger ca. fyrre år tilbage. Mine søstre, der nu har hver sit hjem, deler stadig toiletbordet. Deres døtre deler det også. Mødrene har fortalt pigerne historien om, hvorfor det er noget særligt.

I nogle år har det stået i et legehus i kælderen hos en af mine søstre. Det har været der, når vi var samlet ved juletid.

„Vi to søstre har været så tæt knyttet sammen gennem årene," sagde en af dem til mig for nylig. „Det toiletbord har hjulpet til at bringe os endnu tættere sammen- og også vore børn."

Dette toiletbord har gjort noget for mig og mine børn — men det har det andet også. Det fortsætter med at minde mig om, at nogle af de ting vi nyder mest her i livet, er de ting, vi har givet afkald på. ○

Den lille pige med svovlstikkerne.

AF HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Det var så grueligt koldt, det sneede, og det begyndte at blive mørk aften, det var også den sidste aften i året, nytårsaften. I denne kulde og i dette mørke gik på gaden en lille fattig pige med bart hoved og nøgne fødder. Ja, hun havde jo rigtignok haft tøfler på, da hun kom hjemmefra, men hvad kunne det hjælpe? Det var meget store tøfler, hendes moder havde sidst brugt dem, så store var de, og dem tabte den lille, da hun skyndte sig over gaden, idet to vogne for så grueligt stærkt forbi. Den ene tøffel var ikke til at finde, og den anden løb en dreng med, han sagde, at den kunne han bruge til vugge, når han selv fik børn. – Der gik nu den lille pige på de nøgne fødder, der var røde og blå af kulde. I et gammelt forklæde holdt hun en mængde svovlstikker, og ét bundt gik hun med i hånden. Ingen havde den hele dag købt af hende, ingen havde givet hende en lille skilling, sulten og forfrossen gik hun og så så forkuet ud, den lille stakkel! Sneflokkene faldt i hendes lange, gule hår, der krøllede så smukt om nakken, men den stads tænkte hun rigtignok ikke på. Ud fra alle vinduer skinnede lysene, og så lugtede der i gaden så dejligt af gåsesteg. Det var jo nytårsaften. Ja, det tænkte hun på. – Henne i en krog mellem to huse, det ene gik lidt mere frem i gaden end det andet, der satte hun sig og krøb sammen, de små ben havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere, og hjem turde hun ikke gå, hun havde jo ingen svovlstikker solgt, ikke fået en eneste skilling. Hendes fader ville slå hende, og koldt var der også derhjemme, de havde kun taget lige over dem, og der pep vinden ind, skønt der var stoppet strå og klude i de største sprækker. Hendes små hænder var næsten ganske døde af kulde. Ak, en lille svovlstik kunne gøre godt. Trude hun bare trække en ud af bundtet, stryge den mod væggen og varme fingrene. Hun trak en ud. Ritsch! Hvor sprudede den, hvor brændte den! Det var en varm, klar lue ligesom et lille lys, da hun holdt hånden om den, det var et underligt lys. Den lille pige syntes, hun sad foran en stor jernkakkelovn med blanke messingkugler og messingtromle. Ilden brændte så velsignet, varmede så godt. Nej, hvad var det? – Den lille strakte allerede fødderne ud for også at varme dem – da slukkedes flammen. Kakkelovnen forsvandt – hun sad med en lille stump af den udbrændte svovlstik i hånden.

En ny blev strøget, den brændte, den lyste, og hvor skinnet faldt på muren, blev denne gennemsigtig som et flor. Hun så lige ind i stuen, hvor bordet stod dækket med en skinnende hvid dug, med fint porcelæn, og dejligt dampede den stegte gås fyldt med svesker og æbler, og hvad der var endnu prægtigere, gåsen sprang fra fadet, vraltede hen ad gulvet med gaffel og kniv i ryggen, lige hen til den fattige pige kom den, da slukkedes svovlstikken, og der var kun den kolde mur at se.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det dejligste juletræ, det var endnu større og mere pyntet end det, hun gennem glasdøren havde set hos den rige købmand, nu sidste jul, tusinde lys brændte på de grønne grene, og brogede billeder som dem, der pynter butiksvinduerne, så ned til hende. Den lille strakte begge hænder i vejret – da slukkedes svovlstikken, de mange julelys gik højere og højere, de var nu de klare stjerner, en af dem faldt og gjorde en lang ildstribe på himlen.

„Nu dør der en," sagde den lille, for gamle mormor, som var den eneste, der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt: når en stjerne falder, går der en sjæl op til Gud.

Hun strøg igen mod muren en svovlstik, den lyste rundt om, og i glansen stod den gamle mormor, så klar, så skinnende, så mild og velsignet.

„Mormor!" råbte den lille, „å, tag mig med! Jeg ved, du er borte, når svovlstikken går ud, borte ligesom den varme kakkelovn, den dejlige gåsesteg og det store, velsignede juletræ."

Hun strøg i hast den hele rest svovlstikker, der var i bundet, hun ville holde på mormor, og svovlstikkerne lyste med sådan en glans, at det var klarere end den lyse dag. Mormor havde aldrig før været så smuk, så stor, hun løftede den lille pige op på sin arm, og de fløj i glans og glæde så højt, så højt, og der var ingen kulde, ingen sult, ingen angst – de var hos Gud.

Men i krogen ved huset sad i den stille morgenstund den lille pige med røde kinder, med smil om munden – død, frosset ihjel den sidste aften i det gamle år. Nytårsmorgen gik op over det lille lig, der sad med svovlstikkerne, hvoraf et knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man. Ingen vidste, hvad smukt hun havde set, i hvilken glans hun med gamle mormor var gået ind til nytårs glæde!

Joseph Smith og hans familie

AF ALBERT L. ZOBELL, JUN.

Næsten hvert eneste søndagsskolebarn kan fortælle historien om Englen Moronis tre besøg hos Profeten Joseph Smith i løbet af nætterne den 21.-22. september 1823, og hvorledes den unge Joseph, da han næste morgen arbejdede sammen med sin fader, følte sig dårlig og begyndte at gå hjemad. Da han klatrede over et gærde, faldt han, og Englen instruerede ham om at vende tilbage og fortælle sin fader om den foregående nat.

Profetens moder, Lucy Mack Smith, tilføjer i sin *Historien om Joseph Smith* nogle flere enkeltheder.

Da familien var samlet den følgende aften, fortalte Joseph dem alt, hvad han havde fortalt sin fader på marken, og om sit besøg på Cumorah-højen, hvor Englen havde vist ham Mormons Bog, men havde forbudt ham at tage den endnu.

Da hans ældste broder, Alvin, mærkede, at Joseph var udmattet af dagens begivenheder, foreslog han: „Broder, lad os nu gå i seng og stå tidligt op i morgen for at gøre vort arbejde færdigt en time før solnedgang, og hvis Mor kan have vor aftensmad parat tidligt, vil vi have en dejlig lang aften, og så vil vi alle sætte os ned med det formål at høre på dig, medens du fortæller os om de storslåede ting, som Gud har åbenbaret for dig." (Lucy Mack Smith: *History of Joseph Smith*, p. 81.)

Den næste aften ved solnedgang gav Joseph sin familie den formaning, at hans oplevelser endnu ikke måtte kendes uden for familiens kreds. Han fortalte derefter yderligere enkeltheder om det værk han var udvalgt til at udføre, og hans familie modtog med glæde denne oplysning.

Joseph vedblev at modtage instruktioner fra Herren, og fra den tid vedblev hans fader og moder at samle børnene hver aften med det formål at lytte til ham. Moder Smith fortæller: „Jeg antager at vor familie fremviste et syn så ualmindeligt som nogen der nogensinde har levet på jorden — alle siddende i en kreds, fader, moder, sønner og døtre, lyttende med dyb opmærksomhed til en dreng, atten år gammel, som aldrig i hele sit liv havde læst Bibelen igennem; han syntes meget mindre tilbøjelig til grundig gennemlæsning af bøger end alle vore andre børn, men langt mere tilbøjelig til meditation og grundigt studium.

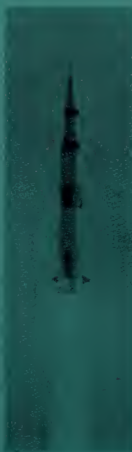
Vi fik nu bekræftet vor formodning om, at Gud ville bringe noget frem i lyset . . . som ville give os en mere fuldkommen kundskab om planen til at frelse og forløse den menneskelige familie. Dette fik os til højligt at fryde os, den yndigste forening og lykke gennemtrængte vort hjem, og ro og fred herskede i vor midte.

Under vore aftenlige samtaler gav Joseph os af og til nogle af de muntreste beretninger man kunne forestille sig. Han beskrev de gamle indbyggere i Amerika, deres tøj, deres rejsemåde og de dyr de red på; deres byer, deres bygninger, med alle enkeltheder; deres måde at føre krig på og også deres religionsdyrkelse. Dette gjorde han med så megen tilsyneladende lethed, som om han havde tilbragt hele sit liv iblandt dem." *(Ibid.*, pp. 82-83.)

Ældste Eldred G. Smith, Kirkens patriark og tip-tipoldesøn af Profetens fader, Joseph Smith sen., sagde: „Dette lyder som den første familiehjemmeaften i denne forvaltning," da han talte ved den 137. halvårlige generalkonference i Kirken. *Improvement Era*, december 1967, p. 82.) O

WILLIAM T. SYKES

Da man nåede

Den lange, nåleformede genstand for som et lyn ud imod rummet. Da jeg så den løfte sin menneskelige last op mod stjernerne, kom jeg i tanke om en gammel, halvglemt historie, som syntes begravet i fantasien — et uvirkeligt eventyr, som alligevel gør krav på en plads i menneskets jordiske skabelseshistorie.

„Derpå sagde de: ‚Kom, lad os bygge en by og et tårn, hvis top når til himmelen, og skabe os et navn, for at vi ikke skal spredes over hele jorden.'

Men Herren steg ned for at se byen og tårnet, som menneskebørnene byggede, og han sagde: ‚Se, de er eet folk og har alle eet tungemål, og når de først er begyndt således, *er intet, som de sætter sig for, umuligt for dem.*' " (1. Moseb. 11:4-6. Kursiv tilføjet.)

Mennesket er en rastløs, utilfredsstillet, utålmodig skabning, en intelligent „kæmpe". Halvængsteligt læser vi om det: „er intet, som de sætter sig for, umuligt for dem." Vi kan ikke tro på, at menneskets indbildningskraft vil standse på månens overflade, på Mars, eller et hvilket som helst andet sted i vort solsystem; og hvis ikke, hvor så da?

For en Sidste Dages Hellig, hvis lærdomme fortæller, at et eller andet sted derude, tæt ved den store stjerne Kolob, har Gud sin trone, bliver de skabende muligheder i menneskets fantasi tilføjet det vidnesbyrd, at det virkelig er et Guds barn, for hvilket tilsyneladende intet er umuligt. Som barn af denne Fader bliver mennesket betaget af kundskaben om, at rummet er opfyldt af Guds riger; og at alt, hvad Faderen har, vil blive én til del, hvis man er trofast.

Abraham så disse riger og sagde: „Og jeg så stjernerne, at de var meget store, og at en af dem var nærmest Guds trone, og der fandtes mange store stjerner i nærheden af den.

Og Herren sagde til mig: Disse er de styrende stjerner, og navnet på den store er Kolob, fordi den er nær ved mig, thi jeg er Herren, din Gud, jeg har sat denne til at styre alle dem, som tilhører samme orden, som den, du står på." (Abr. 3:2-3.)

Sagt i jævne vendinger så Abraham, at denne jord er indbefattet i en uafbrudt, sammenhængende kæde af styrende stjerner, som række ud igennem rummet, indtil kæden når Guds trone, i nærheden af Kolob, den store styrende stjerne, som er sat til at styre alle de stjerner og planeter, som hører til samme orden som denne jord. Selvom Gud, som opretholder alt dette ved sin magt, er en virkelig person, som kun kan opholde sig på et sted ad gangen og har et administrationscenter, fra hvilket alle disse ting regeres, er Han dog så nær beslægtet med menneskene på denne jord, at Han viser sig for dem og taler ansigt til ansigt med dem, som den ene mand taler med den anden.

Herren sagde: „Nu, hvis der er to ting, den ene over den anden, og månen er over jorden, da kan det jo være, at der findes en planet eller stjerne over den; og der findes intet,

MÅNEN

som Herren, din Gud, sætter sig for i sit hjerte at gøre, uden at han vil gøre det." (Abr. 3:17.)

Da Gud er Fader til mennesket, kan det også siges om det, at der findes intet, som det „sætter sig for i sit hjerte at gøre, uden at det vil gøre det." Til dem, som måtte antyde, at mennesket ikke kan nå tinden af sin skaberevne, at dette liv med dets formodede begrænsninger kun tilbyder dødens lukkede dør, kan et fotografi af en kæmperaket på vej mod himlen være en påmindelse om, at livet er evigt, og at menneskets fremskridt kan være lige så ubegrænset som rummet.

Da Gud sagde, at „den, der ejer det evige liv, er rig," (L. & P. 6:7.) sagde Han noget, som alle mennesker fornuftsmæssigt må tro på og forstå mere fuldstændigt, nu hvor rummet begynder at give sine hemmeligheder fra sig til dem, som opdager dets dimensioner. Og hvis det dødelige menneske kan udføre dette, hvad så med dets fremtid, når det slutter sig til de udødelige og skal til at lære om alle universets hemmeligheder af Den Store Opdager?

Vi høre ikke til dem, som vil betvivle den foreløbige nytte af det, der kan opnås ved at lede efter hemmeligheder oven for og hinsides jorden. Men vi behøver på den anden side heller ikke at bekymre os for fremtidig kolonisation af månen eller andre himmellegemer, som kan medtages i vort samlede rumprogram. Hvis koloniseringen af andre celestiale kloder ikke bliver givet til dødelige mennesker, kan vi uden tvivl overlade kontrollen hermed i Guds hænder.

Det, der synes vigtigst for os, er, at vi lader vort liv lede efter det forbillede, som vor Fader i himlen har sat os, så disse storslåede bedrifter i rummet kan fortsættes af os igennem al evighed. Da kan det i sandhed siges om os, at vi begyndte at bygge vor by og vort tårn, „. . .er intet, som de sætter sig for, umuligt for dem."

(Forts. fra side-373)

„Der vil komme nogen til dit hjem; du vil ikke blive glemt. Jeg håber, at du vil få en god aften — det er jo juleaften."

Den aften bad jeg alle biskopperne om at gå med deres medhjælpere, ud for at se, om der var blevet sørget for alle, og derefter give mig rapport.

Medens jeg sad og ventede på at den sidste biskop skulle komme tilbage og aflægge rapport, kom jeg med tungt hjerte til at tænke på noget.

I min hast for at se at alle mine pligter på arbejdet blev udført, og alle mine ansvar i Kirken var blevet bragt i orden, havde jeg helt glemt drengen i min bil og det løfte, jeg havde givet ham.

Da den sidste biskop kom tilbage, spurgte jeg ham: „Br. Simonsen, har vi noget tilovers, så du kan besøge endnu en familie?"

„Ja, det har vi," svarede han.

Jeg fortalte ham historien og gav ham drengens adresse.

Lidt senere ringede han tilbage til mig for at meddele, at familien havde fået nogle gode madkurve. Juleaften var til ende, og jeg gik i seng.

Da jeg vågnede denne julemorgen, sagde jeg i mit hjerte: „Gud give at jeg ikke vil lade endnu et år gå, men at jeg som leder vil kende mit folk. Jeg vil kende deres behov. Jeg vil være samvittighedsfuld og tage mig særlig af dem, som mest af alt trænger til mit lederskab."

Min skødesløshed havde det første år betydet lidelse, fordi jeg ikke kendte mit folk. Men nu har jeg besluttet aldrig mere at overse behovet hos de mennesker, som er omkring mig. O

UNGDOMSSIDERNE

Den *modvillige* julemand

AF DONLU DEWITT

Paul Santos gik ned ad gaden, mens han rystede og mumlede beklagende: „Det er vel nok en dejlig måde at tilbringe sin juleaften på. Hvem tror de jeg er? Julemanden?“ Det var ydmygende at trække vognen, og pakkerne på vognen var tunge. Hans støvler gik igennem isen imens han traskede i rendestenen for at undgå snebunkerne på fortovet, hvor folk hastede afsted. „Æv, æv og atter æv!!! Bah! Julen er noget pladder!“ Efter at have konstateret dette, følte han sig mere tilfreds og satte farten op.

Paul Santos var den yngste af Antonio Santos' fem sønner. Antonio var en driftig forretningsmand fra en forstad til den store by, hvor han var en mand af en vis betydning. Hans gode faders stolte rigdom og de gode egenskaber som hans venlige moder havde bragt med sig fra den Gamle Verden gjorde ikke noget indtryk på Paul. Han var en vred ung mand, som var ved at blive syg af at blive hånet af sine velhavende skolekammerater, og nu var han ovenikøbet blevet tvunget til at spille en slags mandlig fe-gudmoder for noget udskud, som hans forældre havde bestemt sig til at spille barmhjertige samaritaner overfor! De spottende tilråb gav genlyd i hans hoved; han brummede i takt med dem, til akkompagnement af «Deck the Halls», som lød svagt gennem den skarpe aftenluft et eller andet sted fra.

Det er vel nok en skam, at Santos ikke kan komme til selskab sammen med os, hvad gutter? Han skal i byen med en pakke for sin mor, ikke sandt, julemand?»

Nu var der tårer i hans øjne. Han løb. Den isnende luft stak i hans lunger og fik ham til at hoste. Han spar-

kede til kantstenen. Det blev mørkere og trist og hans skuffelse voksede, da han kom ind i det forfaldne kvarter, hvor hans bestemmelsessted lå. Men Paul var ikke nogen slem dreng, ligesom han heller ikke var blottet for karakter. Da hans fader havde sagt til ham: «Du skal gå der og der hen og gøre sådan og sådan for din mor og mig, søn,» var han gået. Nu gik han og tænkte på, hvad hans fader havde fortalt ham: «Det er en lille, meget ung familie, Paulo. Faderen døde for to år siden, og moderen er meget fattig og meget svag og har to små, som ikke kender den lykke, som du kender, min søn. Tag disse ting og bring dem til denne familie, men sig ikke noget om, hvor du kommer fra. Det er bedst at være tavs, når man giver.»

„Hvilken lykke?" tænkte Paul. „Jeg er da ikke spor lykkelig." Her var stedet; det var så lille og så gammelt, at det forbløffede ham. Han gøs og tænkte på sit eget gode, varme og solide hjem, imens han trak sin vogn op foran døren. Inde fra huset lød en stemme som sang, „Away in a manger, no crib for a bed, the little Lord Jesus . . ." Paul fik en klump i halsen.

Han bankede på døren. Sangen stoppede og et øjeblik efter lød der slæbende skridt indefra, og døren blev åbnet. Kvinden, der lukkede op, var ikke nær så høj som han og ikke halvt så kraftig. De små „spøgelser", der klyngede sig til hendes pjaltede tøj, syntes hovedsageligt at bestå af øjne. „Ja, hvad er der?"

Paul gjorde en synkebevægelse og sagde: „Jeg er kommet fra en ven, som ønsker jer en glædelig jul og må Gud velsigne jer."

Kvinden gik forbavset til side, da Paul begyndte at bære de mange pakker ind i huset, hvor han lagde dem på det bare gulv.

Da han gik, så han sig tilbage en sidste gang, og så at de tre skikkelser, som syntes at være stivnet i døren, pludselig bevægede sig. Den lille pige rev en pakke op, hendes broder gjorde ligeså med en anden.

„Se, mor, mad! Åh, mor, mor, en kjole til mig! og en frakke til dig! Så kom julemanden alligevel!"

Deres grædende lille moder, som var alt for overvældet til at protestere mod herlighederne på gulvet, råbte efter Paul: „Må Herren velsigne dig. Du er svaret på mine bønner. Gud velsigne dig, Gud velsigne dig, Gud velsigne dig!"

„Mor kom nu her."

Hun lukkede døren.

Folk stirrede efter Paul, Antonios' søn, da han med strålende ansigt løb ned ad gaden trækkende en tom vogn efter sig, imens han sang af fuld hals: „Fryd dig O, Jord, bered dig nu, tag mod din konge stor." O

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om

VISDOMS-ORDET

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

Enhver, som har set ned i Grand Canyon i det vestlige U.S.A., bliver overvældet af dens umådelige størrelse. Den er fra fire til atten miles bred, og på det dybeste sted er bunden over en miles under niveau. Når man ser på denne enorme kløft, kommer man uundgåeligt til den konklusion, at det må have krævet en enorm kraft eller en gigantisk sammentrækning for at frembringe et så enormt ar i jordens overflade.

Og dog får vi at vide, at denne kløft hovedsageligt er frembragt af den grusfyldte Coloradoflods uophørlige gnaven; den flod, der nu ligner et sølvbånd, som er lagt langs kløftens bund.

På samme måde kan små overtrædelser og undladelse af at adlyde fastsatte og beviste love lave nogle tragiske „ar" i vore liv.

For et hundrede og tredive år siden blev der givet os en åbenbaring, som skulle hjælpe os til at lede vore handlinger og tanker ind i baner, som ville fremme opbyggelsen af karakteren og muliggøre opnåelsen af det evige liv. Denne åbenbaring er: „Et visdomsord ... givet som et princip med en forjættelse og afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt alle de hellige som er, eller kan kaldes hellige. Se, sandelig, så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring." (L. & P. 89:1, 3-4.)

Herren advarede os blandt andet mod brugen af tobak samt stærke og varme drikke. Selv om visdomsordet er afpasset efter „De svages evne ..." er der folk, som spørger om, hvad det kan skade at tage sig en cigaret eller en drink. Mange mennesker har fundet svaret på dette spørgsmål, når de ser tilbage på et liv, som er smuldret væk gennem alkoholisme, kræft, hjertesygdomme, eller hvad der er endnu mere alvorligt, gennem åndeligt fordærv, som er resultatet af ikke at adlyde Herrens ord.

Vor omsorg for de unge omfatter ikke blot deres sundhed, men også deres åndelige velbefindende. Visdomsordet er afpasset efter „... de svages evne, ja de allersvageste af de hellige som er, eller kan kaldes hellige ..." Det er et sted, hvor man kan begynde, hvis man vil udvikle sig i Guds rige. Visdomsordet er en del af et fundament, som man kan bygge sin karakter op på. Følgerne af at bryde visdomsordet er alvorlige, fordi de kan føre et menneske ud af vor himmelske Faders åndelige nærhed.

Der er en, som engang skrev:

„Når helbredet er gået tabt, er noget gået tabt.
Når karakteren er gået tabt, er alting gået tabt."

Den betydning, Kirkens ledere tillægger Visdomsordet, skyldes ikke, at det er det største bud, for det er det ikke. Men det skyldes, at det er et udgangspunkt i bestræbelserne på at opbygge åndelighed. En ung mand, der bærer Præstedømmet og en ung kvinde i Kirken, bør holde sig højt hævet over de fælder, som livet er så fuldt af, thi „... de onde hensigter som er, og vil være i rænkefulde menneskers hjerter, i de sidste dage."

Det ondes kræfter vil gerne have ungdommen til at tro, at der ikke er noget ondt i at ryge en cigaret, at drikke et glas spiritus, eller en kop kaffe eller the, og milliarder af kroner bliver brugt på at fremme det ondes hensigter. Men Herrens ord er tydelige og klare, og intet argument, grundsætning eller slogan kan ændre Guds befalinger. Han har gennem sin tjener erklæret: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?

Om noget menneske ødelægger Guds tempel, da skal Gud tilintetgøre ham, thi Guds tempel er helligt, og dette tempel er I." (1. Kor. 3:16-17.)

På grund af sin store kærlighed til os har Herren advaret os mod de nedbrydende kræfter, som den onde anvender for at vanhellige vor ånds tempel. Visdomsordet er et princip, som Kirkens unge kan bygge på. ○

Melissas forældre vidste, at den største gave, de kunne give deres barn, var et hjem, hvor hun kunne lære . . .

At have tillid og at adlyde

AF RICHARD H. OG
DORALEE D. MADSEN

Mange gange har vi genkaldt os den vidunderlige søndag i maj for næsten syv år siden, da vores lille datter blev velsignet. Biskoppen deltog sammen med den stolte fader og barnets onkel i den kreds, der omgav hende, og som havde myndighed til at give hende et navn og en velsignelse, endda en faders velsignelse. Den unge militærmand, der stolede på Herrens Ånd, og som var styrket af det Præstedømme, han bar, sagde: „. . . Det navn, dine forældre har valgt til dig, er Melissa Madsen, og idet jeg ærer den ret og det privilegium, der er blevet givet mig som din fader, velsigner jeg dig . . ." Da han havde fuldført velsignelsen, var de unge forældres inderligste håb og ønsker for deres lille datter beseglet til deres himmelske Fader.

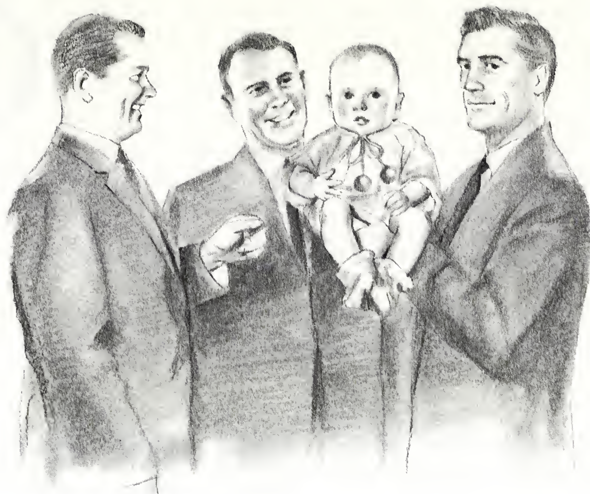
Kort tid senere overvejede vi ovennævnte begivenhed og indså, at det var vores pligt, som Melissas forældre, gennem lydighed at forberede hende til at være i stand til at modtage de velsignelser, vi havde ønsket for hende. Vi ville aldrig få den sande lykke, før vi havde omdannet vor himmelske gave til et ansvarsbevidst og lydigt menneske.

Nu da vi har haft Melissa i næsten seks år, må vi gang på gang finde nye definitioner for ord som tillid, respekt, lydighed og ærlighed. Den 6-åriges øjne og ører udforsker disse ærværdige begreber ihærdigt, ligesom hun holder øje med, om hendes forældre lever i overensstemmelse med dem. Melissa husker meget vel den ulykkesaften, da hun under leg havde fået en stor flænge i hovedet. Vi styrtede til hospitalet for at få skaden behandlet. Øjeblikke senere lå Melissa på operationsbordet vågen og bange fordi sygeplejersker, læger, portører, bårer og den øvrige hospitalsaktivitet hvirvlede rundt omkring hende. Idet hun knugede sin fars hånd så meget, at hendes negle borede sig ned i huden, og idet hun så op i sin mors beroligende ansigt, lå hun uden at vige tilbage og uden at græde, mens lægen syede hendes sår sammen. I al denne skræmmende forvirring var det tydeligt, at hun havde lært at have tillid til sine forældre, og det havde hjulpet hende til at forblive rolig.

Melissa er sin opgave voksen

Af erfaring vidste hendes forældre, at de kunne stole på Melissa, da hun ofte havde bevist, at hun ville adlyde dem. Mens de gik op og ned ad Wasatch Boulevard en morgen efter de havde fulgt far til arbejde, blev de meget forskrækkede, da de så bjerget over deres hjem stå i flammer. Det så ud til, at hundreder af mennesker

Biskoppen *deltog sammen*

prøvede at slukke branden. Mor vidste, at det brændte i deres baggård. Der var brandbiler hele vejen rundt om huset, da de kørte op ad den støjende gade. Efter hurtigt at have parkeret bilen skyndte mor sig at undersøge sagen nærmere. Hun ville ikke udsætte de fire børn for nogen unødig fare, derfor gav hun uden nærmere forklaring den 6-årige Melissa baby i armene, de andre børn ved hånden og gik over mod naboens hus. Melissa fik besked på at passe på sine søskende, indtil hun kom tilbage, hun måtte berolige baby og hjælpe sine to andre søstre i sikkerhed i naboens hjem.

Først da brandfaren var overstået, alarmsirenerne var hørt op, og der igen var fred og ro, betroede det lille barn sin angst og frygt for sin mors og hjemmet skæbne til sine forældre. Hun havde accepteret det ansvar, der var blevet pålagt hende, hun havde adlydt sin mors ordrer, og selv om hun selv var bange, havde hun ventet til senere med at spørge. Mor havde ikke været bange for at pålægge sin 6-årige datter så stort et ansvar, hun vidste, at Melissa var opgaven voksen, og at hun ville adlyde.

Timothy fik ingen anden chance.

Som forældre er vi særlig glade, når vore børn lærer at adlyde hjemmets ordensregler. Disse regler er grundlæggende, når det gælder om at skabe et lydigt barn. Et 6-7 årigt barn kan lære at rette sig efter spisetiderne, ligesom de kan lære at adlyde en bestemt sengetid. Et barn lærer respekt for sit hjem ved at overholde reglen om at lege i børneværelset og ikke i den „fine" stue. Når barnet vil besøge en kammerat, bør det overholde husordenen og spørge mor først eller telefonere straks ved ankomsten til vennens hjem og give besked.

Sundshedreglerne er vigtige for et barns opvækst, det er let at danne gode, sunde vaner, som f.eks. at vaske hænder før måltiderne, børste tænder efter maden, bade regelmæssigt, deltage i udendørs sportsaktiviteter og få tilstrækkelig søvn om natten.

Respekt for andre, en politibetjent, en søndagsskolelærer, en yngre broder eller søster eller nabo, kan opnås ved forældrenes eksempel. Børns respekt for Guds bud og befalinger udvikles gennem bøn, derfor ynder forældre at høre deres børn lede familiebønnen.

For nylig læste vi i avisen om en lille dreng på Melissas alder, der hed Timothy. En aften opdagede hans mor, at hendes to yngste børn havde spist af nogle piller, der var farlige for børn. Timothy nægtede, at han havde spist nogle. Moderen tog alle tre med på hospitalet, hvor de to yngste fik maveindholdet udpumpet. Timothy benægtede stadig, at han havde spist nogle af pillerne, så han blev ikke behandlet. Alle tre børn kom hjem og blev lagt i seng. Næste morgen så hun til børnene. De to yngste var kvikke og raske, Timothy var død.

Det gør en smule ondt, at denne lille fyr ikke havde lært livets vigtigste læresætning: lydighed. Hans fejlagtige oplysning blev opdaget for sent, der ville ikke komme en chance til.

En læresætning for forældre og børn

Kong Benjamin udtalte sig, kort tid før han døde, om forældres og børns forhold. Han sagde til forældrene: „Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller

med den stolte fader og barnets onkel i den kreds, der omgav hende,

nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som er syndens Herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdighed. Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje. I vil lære dem at elske og tjene hinanden." (Mosiah 4:14, 15.) Da denne formaning er tilsigtet forældrene, har den naturligvis også en vis interesse for børnene. Hvis forældre og børn ville agte på denne formaning, ville de også blive lykkelige. Ved at belære og formane gennem eget eksempel og med hjælp fra vor himmelske Fader gennem den Helligånd kan forældre opnå den tilfredsstillelse at se deres børn gå ind på livets vej med en god og sund indstilling til tilværelsen. Forældre glæder sig over deres 6-7 årige barns tydelige vækst og udvikling, når det lærer at adlyde Guds bud, hjemmets ordensregler og samfundets love. Forældre bør elske deres børn og, med Herrens hjælp, bestræbe sig på at hjælpe dem til at forstå de velsignelser, de er blevet givet som små. Gud velsigner forældre med stor glæde, når de har sørget for, at deres barn har lært disse ting. ○

LINDSAY R. CURTIS

Kærlighedens magt

Aftenen var kold, fugtig og truende i ordets fulde betydning. Det var sådan en aften, som læger i almindelighed ønsker at glemme; men nu var det ikke desto mindre blevet en aften, jeg vil mindes længe!

Tre måneder tidligere var min far kommet til skade, så han ikke kunne bruge sine ben og, for et stykke tid i hvert fald, heller ikke kunne tale. Styrken i benene syntes at være forsvundet for altid, men evnen til at tale vendte langsomt og kun gradvist tilbage. Far havde nu levet et nyttigt og succesrigt liv i 94 år, gift med sin barndomsveninde og far til ti forkælede børn, som alle var ham meget hengivne. Nu håbede og bad alle hans efterkommere om, at den vitalitet, han altid havde været i besiddelse af, måtte vende tilbage til trods for hans høje alder.

Som det eneste medlem af lægestanden i den store familie, havde jeg kørt far til hospitalet 60 km væk, hvor jeg hele tiden kunne være i nærheden af ham og passe på ham. Efterhånden gik det op for os, at han aldrig ville være i stand til at tage hjem igen. Efter tre måneders omhyggelig pleje var det klart, at hans engang så vitale legeme, som havde tjent ham så længe og upåklageligt, ikke kunne mere. Det havde fortjent at blive stedt til hvile.

Og nu, midt i denne triste nat, var fars puls så svag, at den næppe kunne måles. Hans temperatur var unormalt lav, hans blodtryk var ustabilt og faldt langsomt og hans reflekser fortalte om hans alvorlige tilstand ved at forsvinde en efter en. Efter tre måneders desperat kamp synes hans ærværdige sjæl ikke at være tilfreds med legemet. Min far var døende.

Min første tanke var, at jeg ikke burde bekymre min mor, hvis helbred mildest talt var skrøbeligt. Hun skulle ikke afbrydes i sin søvn, og langt mindre ulejliges ud på en 60 km lang køretur i den kolde nat, når hun måske alligevel ville komme for sent til at se far i live. Hvis hun endelig nåede frem inden han døde, ville hun bare finde ham dybt bevidstløs og i en sådan tilstand, at ingen læge mere kunne gøre noget for ham.

Da slog det mig pludselig, at mine forældre efter 66 års ægteskab havde krav på at være sammen de sidste minutter af min fars liv på denne jord. Det var en hellig ret, som langt overgik mine tidligere argumenter. Jeg følte, at hverken mor eller far ville tilgive mig, hvis jeg nægtede dem dette privilegium. Kun med stor anstrengelse klarede min mor turen fra hjemmet til hospitalet. I hast blev hun i sin rullestol kørt hen til sin døende ægtefælles sengekant. Som det var hendes vane, når noget var vigtigt, ville hun absolut stå op! Hun blev bogstaveligt løftet op af rullestolen og kom på benene. Usikkert bøjede hun sig over min fars blege ansigt, idet hun strøg de få grå hår på hans hoved, som hun havde gjort det tusinder af gange før. Hun græd eller hulkede ikke spor, men lænede sig blot frem, kyssede ham på panden og sagde direkte ind i hans øre: „Åh far, jeg elsker dig!"

Fars sidste leveår var blevet formørket af et gradvist tab af hørelsen, men han havde altid hørt mor, når hun talte til ham. Og nu skete der noget vidunderligt for denne døende mand. Pludselig kom en tåre frem i hans øjenkrog. Da tåren trillede ned ad hans kind, steg hans puls, hans blodtryk begyndte atter at stige og hans reflekser vendte langsomt tilbage. I begyndelsen var det næsten umærkeligt, men siden var det et faktum, at far var ved at vågne af sin bevidstløshed.

Vi forlod værelset — undtagen mor. Da vi vendte tilbage, var far igen faldet tilbage i sin bevidstløshed, men mor sagde: „Vi havde et glimrende møde om nogle meget vigtige ting."

Man behøver ikke være læge for at vide, at den eneste jordiske magt, der er stærk nok til at bygge bro over afgrunden mellem liv og død, er kærlighed!

Fra Missionens

Præsidentskab

Det er juletid i Danmark, og mange gange i de forløbne 41 år har jeg tænkt på at tilbringe bare endnu en jul i min faders dejlige lille land — Danmark.

Mine tanker går tilbage til den gang, da jeg som ung missionær i Aarhus frydede mig over de storslåede og festlige juleforberedelser.

Gaderne var fulde af glade mennesker og smilende ansigter, butikkerne var fyldt med vidunderlige gaver for unge og gamle, og der blev pudset og poleret i hjemmene i forventning om den vidunderlige tid. Især var børnene glade, og deres øjne strålede af undren over den strålende tid, som de aldrig ville glemme.

Der blev købt ind af mad — hundreder af småkager blev bagt, alle familiens livretter blev lavet, og alle folk var venlige mod hinanden — en stor forandring skete. Jo, det var juletid!

Jeg antager, at julen særlig blev skabt for børnene, når de venter alt det meget legetøj og andre gaver, julesangene når de danser rundt om det strålende juletræ, deres drøm om den mest vidunderlige af alle tider på året. De kan næppe holdes i sengen og falder først i søvn, når de er helt udmattet, og så drømmer de, som kun et barn kan drømme, om det dejlige legetøj og deres vidunderlige forældre og søskende.

Så ringer kirkeklokkerne, sneen har dækket alt med sin smukke hvide kappe. Julens glæde er over os. Der er varme og kærlighed i ethvert smil, i ethvert hjem. Ja, det er en glædens tid, en tid til gamle venner, en tid til at udtrykke sin taknemmelighed, en tid til overvejelse. Det er dage, hvor vi fejrer vor Mesters fødselsdag — Jesus af Nazaret.

Jeg tror, at julen betyder mere for de Sidste Dages Hellige end den gør det for andre. Det skulle den i det mindste gøre.

Det er en hjemmenes tid, med vore familier, vore venner og vore søskende i Evangeliet. Det er en tid til at fryde sig, en tid til forståelse, en tid til nyvurdering, en tid til taksigelse, en tid hvor vi atter kan indvie vort liv til den virkelige julens ånd, Kristi Ånd.

Sandsynligvis var nogle af de vigtigste ting Han lærte os: „Tilgiv dem, Fader, thi de ved ikke, hvad de gør," „Lad den, som er uden synd, kaste den første sten," „Gå bort og synd ikke mere," „Elsk hverandre" og „Besøg enkerne og de faderløse i deres trængsel og hold dig uplettet af verden."

Gud give, at denne jul må blive den lykkeligste I har haft, fordi I er draget nær til Ham og Hans store lærdomme, at I i sandhed vil elske hinanden, således som Han har elsket jer.

Vi — familien Pehrson — er så stolte og lykkelige over at være sammen med jer denne jul. Besøg os, I er velkomne, I må være vor familie i år; det er første gang i 36 år vi har været borte fra vore kære derhjemme!

Tak for jeres mange venligheder, I er vidunderlige. Vi ønsker jer en rigtig glædelig, vidunderlig jul!

Paul, Ruth og Nels Pehrson

Missionspræsident Don L. Christensen overrækker diplomer til vore dygtige volleyball-piger

Udmattet, som efter en længere løbetur

FESTIORD 1969 BORLÄNGE

Større dansk succes end nogensinde tidligere!

Den varmeste uge i sommeren 1969 faldt som sædvanlig sammen med Festinord, som dette år afholdtes i Borlänge, en venlig lille by med ca. 50.000 indbyggere i det maleriske Dalarne i Sverige.

For første gang ankom danskerne til Festinord i busser. Københavnerne og odenseanerne tog over Malmö, hvor de mødtes med sydsvenskerne, for derefter at følges til Borlänge. Jyderne rejste over Göteborg, hvor de samledes med de derboende svenskere. Busturen gik næsten smertefrit på trods af den lange afstand og af, at en af deltagernes kufferter „gik op i limningen".

Der var gjort et enestående arbejde fra svensk side for at hele arrangementet skulle blive godt. Det var meget imponerende at se en hel by stå på pinde for 600 unge mormoner, som holdt Festinord. Aldrig har vi haft så megen plads at boltre os på. På sovesalene var der flere steder ligefrem plads til at anbringe bagage i nærheden af sin madras, hænge smokingen og balkjolen op, og det var kun sjældent man fik sovekammeratens albue i hovedet i nattens løb. Foruden de to skoler, hvor henholdsvis pigerne og drengene sov, var der stillet en dejlig ny svømmehal med alle faciliteter til rådighed, lige så vel som bowlingbaner med instruktører var for hånden. Vi behøvede blot at dokumentere, at vi var mormoner, så var alt gratis, og havde man glemt sit lille pas, kunne man klare den med første vers af „Kom, kom, Guds folk." Jeg overværede ofte den situation, at nogle af byens agtværdige borgere var draget af huse for at forfriske sig i svømmehallens blågrønne vand, men, ak, de fik følgende besked: „Desværre, vi beklager, men hele svømmehallen er lånt ud til mormonerne i de næste par dage, så De må nøjes med haveslangen derhjemme."

SPORTEN EN DANSK SUCCES. Første egentlige programpunkt var sport, med atletik den første og boldspil den næste dag. Ved den store indmarch til Stadion viste det sig til både vor egen og andres forbavselse, at det danske mandskab var større en både det svenske og det norske, og det varede heller ikke længe, førend de andre fik at mærke, at vi på mange felter også var betydelig stærkere. Vi bringer nogle af resultaterne.

Torsdag aften samledes vi alle i byens store hal til en storslået dansefestival, storslået fordi vi selv var med! Der var danseopvisninger fra Norge, Sverige, Danmark samt Borlänges eget hjemmehold, der gav den med spillemænd og hele molevitten. Men det var ikke svært at mærke på stemningen, da de danske mormon-folkedanseres piger kom slæbende med en prærievogn, hvori deres respektive partnere var spærret inde, at vi stadig er Festinord-favoritter også på dette punkt.

Fredag aften efter basketball-turneringen, hvor to mand endte på skadestuen, afholdtes musikfestival i aulaen på pigernes skole. Programmet bestod blandt andet af et knaldgodt kor, bestående af medlemmer fra alle tre lande, som vi håber at få at høre på bånd engang. Senere på aftenen kom diverse muntre og swingende rytmer, som indslag fra de forskellige lande.

Lørdagen tilbragte vi på udflugt i Dalarnes skønne landskaber. I en af Sveriges mange dejlige folkeparker gjorde vi holdt og fik os en herlig dukkert samt en bid brød. Om aftenen var vi alle vidne til et sært syn. Gennem fire dage havde man kun set sine kammerater i levies og skjorteærmer, og man kendte dem enten som „hende, 80 m løberen", eller „ham, knoldesparkeren, du ved nok", og pludselig så man dem komme marcherende i stiveste puds, piger i lange kjoler med slæb og pelsværk, og drenge i „Amor"s gallasmoking, forklædte til ukendelighed.

Søndagen var en værdig afslutning på noget, der gerne måtte have varet et par uger længere. Der afholdtes møde for Præstedømmet og et meget afvekslende pigemøde, med levende demonstrationer.

ordning fra Rom, ifølge hvilken Joseph og Marie måtte drage til Betlehem for at betale deres skatter.

Da de var kommet dertil, efter at være rejst fra Nazareth, var der ikke plads til dem i herberget, så de måtte ty til det sted, hvor karavanerne holdt til — ikke i en stald, som vi forestiller os, men i en hule i kalkstensklipperne, hvor dyrene opholdt sig, og der, i disse meget beskedne omgivelser, blev menneskenes Frelser, Guds Søn født.

Jesus, født i krybben, arvede al sin magt fra sin Fader, Gud vor Skaber. Han tjente kun tre år blandt mennesker, og dog er der ikke et menneske, der kan sige, at Han ikke var det største menneske, der nogensinde har levet på jorden; den mest fuldkomne mand, der nogensinde har vandret blandt mennesker. Han udrettede ikke noget af det, som sædvanligvis gør, at mennesker ude i verden bliver betragtet som store. Han var ikke forsker eller opfinder. Han var ikke nogen retslærd, og dog satte Han retslærde til vægs. Han var ikke forfatter. Vi har intet skrevet fra Hans hånd, undtagen da Han skrev med sin finger i sandet; og ingen ved, hvad Han skrev for at hjælpe en stakkels kvinde mod de stolte og hovmodige farisærers anklage.

På ingen af de områder, hvor mænd og kvinder vinder deres laurbær, kunne vi sige, at Jesus var stor, men hvad angår karakter, var Han suveræn.

Ansvaret for at stifte fred i verden påhviler ikke blot folkenes leder. Det påhviler den enkelte, hvert hjem, hver by og landsby.

Ved juletid,
når sneen hvid
sig lægger på markens tuer,
når julens træ
fra skovens læ bli'r hentet
til julens stuer,
da fyldes vort hjerte
med barnlig fryd,
og landet over fra nord
til syd
vi høre et ønske
vi høre et ønske om
glædelig jul!

Sandheden i Kristus må anerkendes af dig og af mig, og sandheden i Hans filosofi må antages af os begge, hvis vi håber på at vokse i åndelig styrke.

På vejen, der fører til åndelig fremgang, er der særlige nødvendige og bestemte trin, hvis vi blot vil forstå dem.

1. Frihedsbevidsthed. Det er det princip, der begyndte, da Kristus modtog sin udvælgelse til sin jordiske mission. Gud ønsker, at mennesket skal blive Ham lig, men for at blive det, må Han først gøre dem frie.

2. Selvbeherskelse. Vi kan ikke gøre fremskridt, uden at vi overvinder og besejrer fristelser, som Jesus gjorde.

3. Forståelse af pligter. Her var Kristus igen et eksempel, idet Han ofrede sin egen behagelige tilværelse og sine egne fornødenheder for at tjene andre.

4. At underkaste sig Guds vilje. Menneskets største åndelige målsætning er at tale og virke for sine medmenneskers tarv og til Guds ære, og gøre det til en af livets store opgaver.

I dag er nationernes skæbne afhængig af det livsvigtige spørgsmål: „Hvad mener I om Kristus?" Nu er tiden inde, som aldrig nogensinde før, for de såkaldte civiliserede nationer, der kæmper for fredens sag, at besvare det spørgsmål og besvare det sandfærdigt.

Uden Kristus, den opstandne Herre, kan verden ikke overleve. Den sande julens ånd er Kristi ånd.

Vi, Kristi brødre og søstre, medlemmer af Hans Kirke, anerkender Ham som den største mand, der nogensinde har levet, men altid — og langt mere — som menneskehedens Frelser. Døden kom til os ved Adam, der selv valgte, at han ville underkaste sig dødeligheden. Det var et skridt fremad mod fuldkommenhed. Han brugte sin handlefrihed, der er en Guds gave, og valgte dødeligheden; men han vidste, at Jesus Kristus ville komme og tilvejebringe en plan, hvorved Han og alle Hans efterkommere kunne komme tilbage i Guds nærværelse. Denne plan er Jesu Kristi Evangelium. Jeg bærer vidnesbyrd om og bevidner for jer, at Han lever, at Peter, da han sagde, at Han var medlem af Guddommen, talte sandhed, og at mænd og kvinder i dag kan erfare det samme om Guddommen. Det er en realitet.

Må Gud hjælpe os gennem disse helligdage, at vi må bestemme os for at bruge vor indflydelse, så verden i større grad vil modtage Jesus Kristus som vor Frelser. Det beder jeg ydmygt om i Hans navn, og ønsker alle glædelig jul og et lykkeligt fremgangsrigt nytår. Må det blive det allerbedste i Kirkens historie.

DÅB:
Aalborg:
30. august:
Linda Sonja Olsen Andersen, døbt af broder Henry M. Olsen, håndspålæggelse ved ældste Bruce Ericksen.
Slagelse:
1. september:
Gerda Johanne Nielsen, døbt af ældste Terry Crow, håndspålæggelse ved ældste Richardt Andersen.
Esbjerg:
19. juli:
Inge Nielsen, døbt af broder Knud Erik Øgård, håndspålæggelse ved samme.
København Gren:
13. september:
Kirsten Marie Ovesen, døbt af ældste Craig S. Larsen, håndspålæggelse ved broder Ib Hansen.
20. september:
Anni Sandberg Rasmussen, døbt af ældste Michael M. Andersen, håndspålæggelse ved broder Johan H. Benthin.
København Nordre Gren:
22. august:
Ethel Haue Nielsen, døbt af ældste David Kemp, håndspålæggelse ved ældste William Laursen.
27. september:
Inge Margrethe Toft-Madsen, døbt af ældste Dennis Poulsen, håndspålæggelse ved broder Mogens Wittendorff Andersen.

FØDSELSDAGE:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Anna Mette Zacho Larsen, Aalborg, 80 år den 12. januar.
Anna Johanne Jensen, Vestager 3, Glostrup 65 år den 18. januar.
Marna Hvolby Andersen, Aarhus, 65 år den 20. januar.
Gunnar Orla Jensen, Borupsallé 209, København, 75 år den 21. januar.
Christian Vestergaard, Aarhus, 70 år den 22. januar.

Bryllup i Amerika:
Tidligere missionspræsident og søster Levi B. Thorups datter, **Ronda Carolee Thorup,** viedes den 12. september i Los Angeles Templet til Douglas Farrell Williams. Stjernen ønsker hjertelig til lykke.

Hilsen fra Amerika:
Tidligere missionspræsident **Don L. Christensen,** søster **Marva Christensen** og deres fem børn sender fra deres hjem i Bountiful, Utah, de kærligste hilsener til alle søskende i Danmark med ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår.

Bryllup i Slagelse:
Den 26. april viedes broder **John Christensen** og søster **Anne-Mette Blum.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!
Bryllup i Esbjerg:
Den 2. august viedes broder **Knud Erik Øgård** og søster **Inger Johnsen.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

DØDSFALD:
Frederikshavn:
Den 27. august døde søster **Magda Christensen,** 58 år gammel. Æret være søster Christensens minde!
Helsingør:
Den 27. august døde søster **Anny Nicoline Børgesen,** 71 år gammel. Æret være søster Børgesens minde!

ORDINATIONER:
Randers:
27. april:
Alf Oliver Remme Larsen ordineret til diakon af ældste Ardean Andersen.
15. juni:
Fritz Hundborg Johansen ordineret til diakon af ældste Donald D. Hartman.
John Petersen ordineret til lærer af ældste Donald D. Hartman.
13. juli:
Tom Hjort Rode Nielsen ordineret til diakon af broder Orla Rode Nielsen.
Esbjerg:
1. juni:
Bjarne Schmidt ordineret til diakon af broder Carl-Johan Grabe.
Fredericia:
18. maj:
Ole Halvorsen ordineret til diakon af broder Knud Palle Blønd.
Aalborg:
17. august:
John Hendriksen ordineret til diakon af broder Børge Klitgaard.

VELSIGNELSER:
Esbjerg:
2. juni:
Søren Buurs og Joan Kristine Stig Buurs søn, **Michael Buur,** velsignet af broder Verner Buur.
Aalborg:
7. september:
Kai Lauritz Müllers og Liselotte Hvistendahl Müllers datter, **Maria Bendicte Müller,** velsignet af broder Harry Hvistendahl.

Julehilsen fra Amerika
Broder og søster **Enoch og Emmy Andersen** sender fra deres hjem i Provo, Utah, de kærligste hilsener til alle deres kære søskende og venner i Danmark med de bedste ønsker om en rigtig glædelig jul og et velsignet nytår.

Missionærankomster:
Den 19. september er **Alfred J. B. C. Ostrup** og hustru **Viola Mary Ostrup** ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i Herning.

Missionærafløsninger:
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:
19. september:
Terry Reed fra Bismarck, North Dakota, efter sidst at have arbejdet på Amager.
Dale Sherrow fra Mexico, Missouri, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.
22. september:
Joseph Perry fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

Ny missionssekretær
Den 25. september er ældste **Russ Sorensen** blevet kaldet som missionssekretær (statistiksekretær) i den danske mission.
Ældste Sorensen er født den 16. oktober 1948 i Salt Lake City, Utah, som søn af Dr. og Mrs. L. W. Sorensen.
Han kom til Danmark den 16. januar 1968 og har arbejdet i Esbjerg, København, Amager, Hellerup, Hjørring og Viborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Sorensen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Hilsen fra Amerika:
Søster **Mary G. Sorensen** og hendes søn David med familie sender de bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår til alle søskende og venner i den danske mission, med håbet om fred, lykke og kærlighed i deres hjerter og deres hjem og fremgang i al deres færd i året der kommer.

Efterårskonferencen i Fyn-Jyllands Distrikt

Efterårskonferencen i Fyn-Jyllands Distrikt afholdtes i dagene 13. og 14. september i Aarhus Grens kirkebygning.

Denne konference var en særlig begivenhed, idet en af Kirkens Generalautoriteter, Ældste S. Dilworth Young af De Halvfjerds' Første Råd, var til stede og præsiderede. Ligeledes var det en dejlig oplevelse, at vi ved denne lejlighed for første gang skulle hilse på vort nye missionspræsidents, par præsident Paul L. Pehrson og søster Ruth Pehrson.

Konferencen indledtes lørdag kl. 15.30 med Hjælpeforeningens funktionærmøde. Under dette møde vistes lysbilledserien, „Kvindens fødselsret", og derefter var der klassedeling. I præsidentindeklassen afsluttedes med en paneldiskussion med mange aktuelle og interessante emner.

Kl. 17.00 afholdtes Præstedømmets lederskabsmøde, der havde to emner: „Anvendelse af bøn i vort daglige liv", og „Hjemmelærerarbejdet". Det første emne blev præsenteret gennem taler fra tre af vore brødre, og det sidste emne blev behandlet gennem gruppediskussion.

Lørdag aftens arrangementer indledtes kl. 19.00 med en mannequinopvisning, der var arrangeret af søster Meta Dybvang, der er arbejdsleder for Hjælpeforeningens distriktsbestyrelse. Denne opvisning, der var et flot og farverigt skue, demonstrerede i rigt mål, at vore kvinder i distriktet virkelig mestrer med egne hænder at skabe mange forskellige former for klædeligt tøj til sig selv og til børnene.

Kl. 20.00 begyndte et specielt undersøgerprogram, i hvilket Danmarks Mormonkor udfyldte den første time med en lille koncert. Det var et virkelig godt program, koret fremførte under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm. Efterhånden sang koret sig helt ind i vore hjerter og bifaldet steg til store højder. Efter at være presset til at give et dejligt ekstranummer måtte korets medlemmer kl. godt 21 haste til de ventende biler for at nå en båd til Sjælland. Da koret var „udvandret", fortsatte mødet i salen med en kort tale for vore undersøgere af distriktspræsident Knud B. Andersen. Dette dejlige arrangement afsluttedes af præsident S. Dilworth Young, der talte specielt til Kirkens undersøgere.

Lørdag aften afsluttedes med en times dans for de unge, medens der blev serveret forfriskninger.

Søndag morgen kl. 8.30 begyndte samtidig Præstedømmets møde og et møde for alle kvinder. Ved Præstedømmets møde var hovedemnet genealogi. Præsident Paul L. Pehrson og præsident S. Dilworth Young var de to sidste talere ved dette møde. Kvindernes møde blev ledet af Primarys distriktsbestyrelse. De tilstedeværende søstre fik lejlighed til at høre taler af søster Ruth Pehrson og søster Hulda Young.

Kl. 10.00 begyndte formiddagsmødet, der var specielt helliget Hjælpeforeningen. Talerne ved dette møde var præsident Verner Buur, søster Sonja Lind Jenssen, der er præsidentinde for Hjælpeforeningens Distriktsbestyrelse, søster Jytte Lindén, præsidentinde for Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse, søster Ruth Pehrson samt søster Hulda Young, der tidligere har været sekretær Hjælpeforeningens Generalbestyrelse. De sidste to talere ved formiddagsmødet var præsident Paul L. Pehrson og præsident S. Dilworth Young. Imellem talerne sang Aarhus Grenskor, og broder Orla Knudsen, Odense, spillede en violinsolo.

Konferencens sidste møde begyndte kl. 14.00. Talerne ved dette møde var distriktspræsident Knud B. Andersen og hans to rådgivere, præsident Hans Otto Nielsen og præsident Karl Blohm, præsident Benny Lindén, præsident Pehrson og præsident Young. Mellem talerne sang broder Bernd Larsen, Odense, en solo, broder Orla Knudsen, Odense, spillede en violinsolo og en sekstet fra Esbjerg Gren sang.

Tilstede ved konferencens møder var:

Hjælpeforeningens Lederskabsmøde:	34
Præstedømmets Lederskabsmøde:	29
Koncert m. v.:	288
Kvindernes møde:	78
Præstedømmets møde:	92
Formiddagsmødet:	246
Eftermiddagsmødet:	269

Efterårskonferencen i Københavns Distrikt

Efterårskonferencen i Københavns Distrikt blev afholdt den 20. og 21. september i kirken på Maglegårds allé og blev ledet af distriktspræsident Finn Lykkegaard Nielsen under præsidium af Ældste S. Dilworth Young af De Halvfjerds' Første Råd, som var på besøg i Danmark sammen med sin hustru.

Om lørdagen var der lederskabsmøde for Præstedømmet og for Hjælpeforeningen, og om aftenen koncert og undersøgermøde. Danmarks Mormonkor sang, og missionspræsident Paul L. Pehrson og præsident S. Dilworth Young talte. Der var 347 tilstede.

Efter koncerten og mødet var der kl. 20.30 til 23.30 høstbal i festsalen, som G.U.F. havde pyntet på festlig vis.

Søndag morgen kl. 8.15 var der møde for Præstedømmet, hvor præsident Pehrson og præsident Young talte. Samtidig var der møde for alle kvinder. Der var taler af to mødre og deres unge døtre, derefter en tale ved søster Ruth Pehrson, og hovedtaleren var søster Hulda Young.

Formiddagsmødet begyndte kl. 10, og programmet bestod af en orgelsolo ved broder Erik Andersen, og taler af præsident Benny Lindén fra missionspræsidentskabet, søster Ruth Pehrson, søster Hulda Young og missionspræsident Paul L. Pehrson. Mødet sluttede med en tale af præsident S. Dilworth Young, som talte over Kirkens standarder på en helt vidunderlig måde. Mødet sluttede kl. 12. Der var 669 tilstede.

Konferencens sidste møde var eftermiddagsmødet, som begyndte kl. 14. Præsident Verner Buur fra missionspræsidentskabet indledte med en tale om, hvordan Evangeliet er en vejledning til, hvordan vi kan leve lykkeligt.

Herefter talte medlemmer af distriktspræsidentskabet, først præsident Verner Korsgaard, derefter præsident Svend Aage Sønderby, og til sidst præsident Finn Lykkegaard Nielsen.

Vi hørte derefter en tale ved missionspræsident Paul L. Pehrson, som talte om, at Kirken er for alle mennesker. Endvidere fortalte han om sin kaldelse til denne mission og sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Sidste taler var præsident S. Dilworth Young, som begyndte med at fortælle og demonstrere, hvordan man kalder en person til en stilling i Kirken, og videre om, at familien er forpligtet til at holde sig underrettet om, hvor vidt børnene bliver undervist på den rigtige måde i Kirken. Præsident Young sluttede med at tale om ægteskabets forpligtelser.

Danmarks Mormonkor sang ved åbningen og slutningen af mødet, som sluttede kl. 16.05. Der var 476 tilstede. P. H.

Mine svundne timer - hvor er de?

AF RICHARD L. EVANS

Noget, der altid overrasker, er den hurtighed, hvormed tiden går, den fart, hvormed livet svinder hen. „Mine svundne timer — hvor er de?" sådan spørger digteren med smerte. Ugerne syntes kun som timer. Og når vi ser på, hvad vi bruger en dag til, så opdager vi den megen tid, vi spilder ind imellem hver dag. Ja, vi undrer os over al den tid, vi spilder sommetider ved at se på eller lytte til noget, der ikke er den tid værd, det tager, eller måske ved at læse noget, der ikke er det værd — måske ikke engang det papir værd, det er trykt på. Til andre tider drejer det sig måske om tanker, der aldrig skulle være tænkt eller nedskrevet.

„Hvad er tid?" spurgte den amerikanske digter Longfellow. „Skyggen på soluret, klokkeslaget, sandets fald i timeglasset . . . ? Disse ting er kun . . . ydre tegn . . . tid er sjælens liv." Tid, liv, valg: — selve essensen af alt, hvad vi er og skal blive — altid. Måske skulle vi skabe vore egne tids-og-bevægelsesstudier i vor egen personlige stræben og så lægge mærke til forskellen på at gå fremad og simpelthen at gå ved bevægelser. Vi burde heller ikke — til ingen nytte — gøre de samme ting om og om igen som f.eks. at vende op og ned på den samme stak papirer og anbringe dem på forskellige steder uden virkelig at få ryddet op i forvirringen.

Sommetider gør vi væsentligt det samme med problemer — ved at spekulere igen og igen på de samme ting uden at gøre, hvad vi kan, og hvad der burde gøres. Af og til kæmper vi med den samme vane, den samme appetit, den samme besværede samvittighed, uden virkelig at omvende os, gøre fremskridt eller virkeligt at lære vor lektie.

Som tiden går, klokkerne lyder og livet svinder hen, er det ikke tilstrækkeligt kun at gå ved hjælp af bevægelser. Der er ting, vi burde gøre eller allerede burde have gjort. Åh, må vi få visdom til at bruge den smule tid, vi har — det dyrebare liv — til at gøre, hvad der skal gøres, til at lære, hvad der skal læres, til at leve, som vi burde leve: omvendte, i vækst og med en velsignet følelse af fred og formål — ikke kun ved at omorganisere vore problemer — ikke ved at styrte omkring. ○